Poarta care duce dincolo

Hiram Taine se deșteptă și se ridică în pat, în capul oaselor. Towser lătra și zgîria ușa.

— Taci ! îi zise Taine.

Cîinele înălță urechile cu un aer de închizitor și reîncepu să latre și mai și. Taine se frecă la ochi. Își trecu o mînă prin părul rărit și o clipă avu chef să se culce din nou și să-și tragă cuvertura peste cap. Dar nu era posibil să doarmă atîta timp cît Towser lătra.

— În definitiv, ce te-a apucat ? se răsti el la cîine.

— Vhuu ! făcu acesta, fără să înceteze să zgîrie harnic podeaua.

— Dacă vrei să ieși, zise Taine, n-ai decît să dai deoparte ușa capitonată. Doar știi bine cum s-o faci, că o deschizi mereu.

Towser tăcu, se așeză greoi și-și privi stăpînul cum iese din așternut. Taine își trase pe cap cămașa, îmbrăcă pantalonii, dar nu-și dădu osteneala să se și încalțe. Deodată cîinele se propulsă într-un colț al camerei, puse botul în pămînt și începu să adulmece pervazul pardoselii, răsuflînd zgomotos și salivînd.

— Ai găsit un șoarece ? rîse Taine.

— Vhuu ! făcu Towser cu o enormă emfază.

— E prima oară cînd te văd făcînd atîta tapaj pentru un șoarece, zise surprins stăpînul său. Pesemne te-ai cam țicnit.

Era o frumoasă dimineață de vară. Un torent de soare inunda fereastra.

— Bună zi pentru undiță, își spuse Taine, apoi își aminti că, oricum, nu putea merge la pescuit, deoarece trebuia să se ducă să vadă acel vechi pat de arțar, cu coloane, despre care îi auzise vorbind pe-alde Woodman.

Se gîndi c-o să i se ceară, probabil, dublul prețului normal. „În epoca noastră, — își spuse el — nu-ți mai poți cîștiga cinstit traiul : toată lumea a început să adulmece ce-i aceea o antichitate."

Se sculă şi trecu în living-room.

— Hai, îi zise lui Towser.

Cîinele îl urmă, oprindu-se la fiece pas ca să miroase colţurile şi să zgîrie podeaua.

— Ce te-a apucat ? se miră Taine, zicîndu-şi totuşi că poate e vreun şobolan în casa destul de veche.

Îi deschise cîinelui uşa capitonată, iar Towser ţîşni afară, ca din puşcă.

— Lasă-n pace marmota aia, azi măcar, îl sfătui Taine. Lupta este pierdută dinainte, nu vei ajunge niciodată s-o descoperi.

Cîinele dispăru însă în spatele casei. Abia acum băgă de seamă Taine că se petrecuse ceva cu firma agăţată de stîlp, chiar lîngă drum. Unul dintre inelele ei se desprinsese şi firma bălăbănea la celălalt capăt.

Cu paşi prudenţi, traversă drumul şi iarba încă umedă de rouă ca să îndrepte firma. Nu văzu la ea nimic neobişnuit — doar inelul ce se desfăcuse. Gîndi că e opera vîntului sau a vreunui mic golan care trecuse. Nu, fără îndoială, nu fusese unul dintre ăştia. El, Taine, se înţelegea foarte bine cu puştii. Nu veneau niciodată să-l sîcîie, ceea ce nu era cazul şi cu ceilalţi locuitori ai comunei : cu bancherul Stevens, de exemplu. Golanii se distrau adesea, scoţîndu-l din fire. Taine se dădu înapoi ca să observe dacă firma este aşezată cum trebuie. Pe ea se putea citi cu litere de-o şchioapă :

LA OMUL CU MÎINI DE AUR

şi dedesubt, cu caractere mai mici :

REPAR ORICE

urmat de : **ANTICHITĂŢI**

AVEŢI CEVA DE VÎNZARE ?

Ar fi fost poate mai bine să aibă două firme, una pentru atelierul său de reparaţii, şi cealaltă pentru antichităţi. Odată, cînd va avea timp, va zugrăvi două noi — cîte una de fiecare parte a drumului. Atunci firmele vor sări în ochii tuturora.

Se întoarse şi privi pădurea din Turner. Socoti că e tare plăcut să ai o pădure aşa de mare, chiar la capătul satului. Se aflau acolo păsări şi iepuri, marmote şi veveriţe şi, de asemenea, o mulţime de mici tranşee construite de generaţii de băieţi din Willow Bend. Într-o bună zi, cu siguranţă, un om cu simţul afacerilor o va cumpăra pentru a construi aici blocuri sau altceva la fel de respingător şi atunci i se va părea că o bună parte din propria sa tinereţe îi va fi smulsă din viaţă.

Towser se ivi în colțul casei. Înainta mergînd pieziș și, cu urechile ciulite de curiozitate, adulmeca la baza zidului.

„Ciinele ăsta e complet aiurit" — își spuse Taine și se-ntoarse lipăind cu picioarele goale pe podea. Trecu în bucătărie, umplu ceainicul, îl puse pe mașina de gătit și aprinse arzătorul. Apoi deschise butonul radioului, fără să se mai gîndească la faptul că aparatul era stricat.

Constatînd că nu emite nici un sunet, își aminti că nu mai merge și, scîrbit, îl închise. „Totdeauna e așa — își zise. Lucrurile altora le pun la punct, dar niciodată n-am timp să le repar și pe ale mele".

Intră în casă și se încălță.

În bucătărie, ca de obicei, mașina de gătit nu funcționa. Sub ceainic arzătorul era rece, dar Taine făcu un pas înapoi și-i arse mașinii un șut zdravăn cu piciorul. Ridică apoi ceainicul și puse palma deasupra arzătorului. Abia după cîteva minute simți un pic de căldură.

„Și de data asta mi-a mers" — își zise. Dar știa foarte bine că, într-o zi, lovitura cu piciorul nu-i va mai folosi. Va trebui atunci să se ocupe serios de această mașină. Nu era, probabil, decît o mică defecțiune a racordului puțin nestrîns.

Reașeză pe plită ceainicul. Deodată, de-afară se auzi o mare larmă și Taine ieși să vadă ce se petrece. Beasly, rîndașul, șoferul, grădinarul și omul la toate al familiei Horton, intrase în curte de-a-ndaratelea cu un vechi camion hodorogit. Lîngă el, la volan, trona Abbie Horton, soția lui H. Henry Horton, cetățeanul cel mai de seamă al comunei. Un televizor-mastodont, pe jumătate acoperit cu o pătură de voiaj în culori țipătoare, ecosez, roșu și violet, era legat la spatele camionului. Taine îl cunoștea de multă vreme. Deși demodat de aproape un deceniu, era încă cel mai costisitor aparat, a cărui prezență onorase vreodată o casă din Willow Bend.

Abbie sări din mașină. Părea o femeie energică, fără astîmpăr și autoritară.

— Bună ziua, Hiram, îl salută ea. Crezi că poți să mai aranjezi odată aparatul ăsta ?

— N-am nici o îndoială c-o să-i viu și de hac, răspunse Taine, dar ocheada pe care o aruncă televizorului îl umplu de consternare. Mai avusese prilejul să se măsoare cu acest aparat și știa ce-l așteaptă, de aceea adăugă prudent : O să vă coste poate mai mult decît face. V-ar trebui un televizor nou. Ăsta a început să se hodorogească și...

— Exact așa-mi toacă și Henry, i-o-ntoarse Abbie pe un ton aspru. El ar dori un televizor în culori, dar eu nu vreau să mă despart de ăsta. Nu-i un simplu televizor, știi, e o combină radiomagnetofon, și în plus leninul și stilul se potrivesc cu restul mobilierului meu, așa că...

— Da, știu, zise Taine, care auzise și altădată toată această poveste.

„Vai de bătrînul Henry — gîndi el. Ce trai trebuie să aibă! Să te zbați toată ziua în fabrica ta de mașini electronice, făcînd pe marele patron, ca să te-ntorci seara acasă, unde să stai sluș înaintea acestui tiran de periferie..."

— Beasly, ordonă Abbie cu vocea ei de sergent-major, vino imediat să scoți aparatul de-aci.

— Da, coniță, făcu Beasly. Nu prea avea un aspect inteligent, cu trupul său mare, deșelat și cu umbletu-i bălăbănit.

— Să fii atent, nu vreau să-l julești.

— Da, coniță, răspunse Beasly.

— Stai să te-ajut, îi propuse Taine.

Se cățărară amîndoi în camion și începură să dezlege monstruoasa vechitură.

— E tare greu, îi preveni Abbie. Fiți atenți și unul, și altul!

— Da, coniță, mormăi Beasly.

Aparatul era, într-adevăr, masiv și dificil la manevrat, dar Taine și Beasly îl cărară sus, prin spatele casei, apoi peste cele cîteva trepte ale intrării îl trecură prin ușa dindărăt și îl coborîră pe scară în pivniță, urmați de Abbie, care îi supraveghea cu privirea ei de vultur, ca nu cumva să zgîrie aparatul.

Pivnița lui Taine era în același timp și atelier, și magazin de antichități. Într-un capăt se aflau bănci, unelte, instrumente tehnice, cutii pline cu diferite obiecte și o îngrămădeală de vechituri fără nici o utilitate, răspîndite fără nici o ordine.

În celălalt capăt — o colecție de scaune cu picioare curbate, somiere desfundate, bufete antice, comode seculare, găleți pentru cărbuni, vechi și poleite, grele stingătoare de foc, lucrate în fier și tot felul de catrafuse recoltate pe preț de nimic, de ici și de colo.

Taine și Beasly așezară cu precauție aparatul pe jos. De pe scară, Abbie îi urmărea vigilentă.

— Ia spune-mi, Hiram, strigă ea, stîrnită, ai ridicat un alt tavan în pivniță? Arată mult mai bine așa.

— Hai?

— Ziceam de tavan. Am băgat de seamă că ai ridicat un tavan nou.

Taine își înălță repede capul și constată că femeia nu mințea. Pivnița avea alt plafon, dar nu el îl construise.

Își simți gîtul sugrumat, lăsă capul în jos și-l ridică din nou. Tavanul era însă tot acolo.

— Nu pare un tavan ca toate celelalte, zise Abbie, neînfrînîndu-și admirația. Nu se vede nici o linie de demarcație între zid și el. Cum l-ai făcut?

Taine simți din nou că-l sugrumă ceva și cu greu își regăsi vocea.

— E un truc pe care l-am născocit singur, articulă el încet.

— Ar trebuie să vii şi la noi să faci unul la fel. Dacă ai vedea pivniţa noastră !... Beasly a reparat tavanul în sala de joc, dar e un nepriceput, Beasly ăsta !

— Da, coniţă, mormăi Beasly, pe un ton pocăit.

— Voi veni îndată ce-o să-mi găsesc timp, spuse Taine, gata să făgăduiască orice numai să scape de ea.

— Ai avea destulă vreme, zise Abbie înţepată, dacă n-ai umbla mereu hai-hui prin sate pentru a cumpăra tot felul de mobile hărtănite, cărora dumneata le zici antichităţi. Pe cei din comună, care dau cu nasul pe-aici, poate-o să ajungi să-i chiorăşti, dar pe mine nu mă duci !

— Unii clienţi îmi aduc cîştig bunicel, răspunse Taine, fără să-şi iasă din calmul său.

— Şi ceilalţi te ruinează.

— Am aici o garnitură de porţelanuri vechi... întocmai ceea ce căutaţi dumneavoastră, urmă Taine. Nu le am decît de ieri sau de alaltăieri. Deoarece le-am procurat la preţ scăzut, vi le pot da ieftin.

— Nu mă interesează, făcu femeia şi gura i se închise cu un clămpănit sec. Se-ntoarse şi începu să suie treptele.

— Rage ca leul azi, zise Beasly, către Taine. O să facă urît. Totdeauna e aşa cînd se scoală cu noaptea-n cap.

— Nu lua în seamă ce-ndrugă, îl sfătui Taine.

— Încerc, dar nu-mi vine prea uşor. Eşti sigur că n-ai avea nevoie de cineva ? Ţi-aş lucra pe mai nimic.

— Îmi pare rău, Beasly... Ascultă, vino mai bine într-o seară să facem o partidă de sah.

— De acord, Hiram. Eşti singurul om care mă-nvită... Toţi ceilalţi mă ieau întotdeauna peste picior şi mă-njură.

— Haide, Beasly, vociferă Abbie de sus, de pe scară. Ai de gînd să rămîi aici pînă la paştele cailor ? Vino. Am de bătut nişte covoare.

— Da, coniţă, răspunse Beasly, întorcîndu-se pe călcîie.

Înainte de a urca în camion, Abbie îl fixă pe Taine cu o privire necruţătoare :

— Ai să te ocupi îndată de televizorul meu, nu ? Fără el sînt moartă.

— Mă apuc imediat, zise Taine. După ce privi cum pleacă, îl căută pe Towser, dar cîinele dispăruse. „Pesemne e pe urmele marmotei, în pădure, dincolo de drum — gîndi stăpînul său. Şi nici măcar nu şi-a înfulecat porţia de dimineaţă".

Cînd Taine intră în bucătărie, apa clocotea furioasă. Îşi puse în ibric cafea şi turnă deasupra apă. Apoi coborî din nou în pivniţă. Tavanul era tot acolo. Aprinse toate luminile şi făcu înconjurul încăperii, examinînd-o. Tavanul era dintr-un material alb-strălucitor şi translucid, pînă la un anumit grad ; pă-

rea străveziu, dar nu puteai privi totuși printr-însul. Nu se vedea nici o urmă pe la muchii. Acoperea perfect țevile de apă și de lumină. Taine urcă pe un scaun și ciocăni cu degetele în tavan. Se auzi un clinchet la fel de pur ca și cel pe care-l obții cînd lovești cu unghia o cupă de cristal. Se dădu jos de pe scaun și-și clătină capul. Era de neînțeles. În ajun își petrecuse aproape toată seara reparînd mașina de tuns iarbă a bancherului Stevens și în tot acel răstimp tavanul cel nou nu exista.

Cotrobăi într-o cutie și găsi o manivelă de burghiu. Căută printre burghiile cele mai mici și potrivi unul. Apoi aranjă instrumentul, se urcă din nou pe scaun și încercă să potrivească vîrful burghiului pe tavan. Oțelul prinse să patineze, fără să zgîrie materialul. Taine desfăcu garnitura burghiului și examină cu atenție plafonul. Nici cea mai mică urmă. Reîncepu operația, împingînd cu toată forța sa în burghiu. Vîrful acestuia se rupse cu un sunet sec, bucățica ruptă zbură prin pivniță și se izbi de zid.

Taine coborî din nou. Găsi un alt vîrf pe care îl înșurubă în burghiu și începu să urce încet scara, străduindu-se să raționeze lucid. Dar surpriza îl copleșea. „Acest tavan nou n-ar fi trebuit să existe și totuși el se află aici. Doar dacă aș fi nebun și încă nebun de legat și atins de amnezie pe deasupra aș putea crede că l-am făcut eu".

În **living-room** întoarse un colț al covorului vechi, în culori șterse, și potrivi din nou burghiul. Îngenunche și începu să apese. Vîrful străbătu ca prin unt vechiul planșeu de stejar, pe urmă se opri. Taine apăsă mai departe, dar instrumentul lunecă fără să intre. Cu toate astea, în teorie, sub planșeul de lemn nu trebuia să mai existe nimic. Nimic ce-ar fi putut forma un obstacol pentru vîrful burghiului care, o dată străpuns planșeul, trebuia să pătrundă în gol, printre grinzi.

Taine desprinse burghiul și-l puse jos. Trecu în bucătărie, unde cafeaua era gata. Dar înainte de a-și turna, scotoci în sertarul bufetului, de unde scoase o mică lanternă. Se întoarse în **living-room** și îndreptă fasciculul de lumină spre gaura făcută de burghiu. Ceva strălucitor se vedea în fundul golului.

Reintră în bucătărie, luă două chifle vechi, rămase de-aseară, și-și turnă o ceașcă de cafea. Se așeză și începu să mestece, întrebîndu-se ce ar trebui să facă. Deocamdată nu era cine știe ce. Pentru moment, cel puțin. Toată ziua de și-ar fi spart capul, căutînd să înțeleagă ce s-a întîmplat în propria sa pivniță, și tot n-ar fi găsit răspunsul.

Temperamentul său pedant, de yankeu pur-sînge, se revoltă împotriva acestei ingrozitoare pierderi de timp, de aceea își spuse că era mai bine să pună mîna pe patul acela cu coloane înainte ca vreun alt negustor din localitate să și-l însușească fără nici

un scrupul. Cu puțin noroc, o piesă ca asta urma să se vîndă la un preț bun. Ar avea un cîștig frumușel, dacă totul va merge bine. Gîndi că l-ar putea schimba, probabil, pe altceva, cum făcuse, de plidă, cu acel aparat de televiziune pe care l-a schimbat astă-iarnă pe o pereche de patine. Oamenii de prin părțile acelea de lîngă Woodman ar fi, fără îndoială, încîntați să-și schimbe patul pe un televizor repus în bună stare. Într-un cuvînt, putea să parieze pe oricît că ei nu foloseau acel pat și că nici n-aveau habar de valoarea lui. În orice caz, Taine spera asta din toată inima.

Înghiți chiflele și încă o ceașcă de cafea. Prepară pentru Towser o farfurie cu resturi, pe care o puse afară, lîngă ușă, apoi coborî în pivniță, luă aparatul de televiziune și-l urcă în camionetă.

După ce făcu toate astea, mai luă o carabină bine reparată, aproape nouă — dacă bineînțeles nu întrebuințai la ea gloanțe prea puternice și cu bătaie prea lungă —, precum și alte cîteva mici vechituri, care puteau să țină locul de monedă de schimb.

★

Se-ntorsese acasă la o oră tîrzie, după ce folosise din plin ziua. Avusese noroc. Camioneta transporta nu numai patul cu coloane, ci și un **roching-chair** * un stingător de incendiu, un pachet cu ziare vechi, un butoi din alte vremi, un bufet de arțar... Luase toate astea în schimbul televizorului, al carabinei și a cinci dolari. Mai mult încă, aranjase așa de bine trebușoara, că, în acest moment chiar, cei din Woodman rîdeau pesemne de mama focului de modul în care l-au tras pe sfoară.

Se simți puțin rușinat... Oamenii se arătaseră atît de drăguți față de el! Se purtaseră cu atîta amabilitate, insistaseră să-l rețină la masă, trăncăniseră cu el, îl făcuseră să le viziteze ferma și-i ceruseră chiar să tragă la dînșii dacă vreodată ar mai fi trecut pe acolo. Ca să se liniștească, își spuse totuși că își pierduse întreaga după-amiază cu ei și asta nu era o nimica toată. Recunoscu însă că meritase osteneala de a-și fi consacrat niște ore reputației sale de om cam stîngaci, care nu cunoaște nici măcar valoarea unui dolar. Poate că astfel, într-o zi, va avea prilejul să mai cîștige ceva bani dacă va mai trece prin locurile acelea.

Deschise poarta și în aceeași clipă auzi sonorul clar și puternic al unui aparat de televiziune. Cuprins de panică, Taine se năpusti pe scara pivniței în jos, gîndindu-se că tocmai vînduse singurul televizor pe care-l avea în casă și că în pivniță nu mai rămăsese altul decît cel stricat al lui Abbie.

---

* *Balansoar* (în l. engl.).

Totuși, chiar aparatul ei emitea sunetele auzite! Era tot acolo, pus în locul unde chiar Beasly și el îl aranjaseră în aceeași dimineață, dar funcționa... funcționa foarte bine. Ba chiar prindea emisiunea în culori. În culori!

Surpins, Taine se opri la capătul de jos al scării și se agăță de balustradă, să nu cadă.

Televizorul prindea mai departe emisiunea în culori. La pîndă, omul îi dădu ocol; capacul din spate fusese ridicat și se odihnea pe o bancă, așezat îndărătul aparatului, ale cărui mărunțaie străluceau roșiatic și vesel. Taine se ghemui și le cercetă cu ochii mijiți; gîndi că sînt cu totul diferite de ceea ce ar fi trebuit să existe acolo, în interiorul aparatului. Îl mai reparase de vreo cîteva ori și socotea că are o idee clară despre schema lui. Și iată că firele păreau schimbate din locul lor, cu toate că n-ar fi știut prea bine să spună în ce chip anume.

Un pas greoi răsună pe scară și o voce cordială se auzi pînă în pivniță:

— Așadar, Hiram, văd că l-ai și reparat!

Taine se ridică, împins parcă de un resort, și rămase țeapăn fără să poată articula vreo vorbă. Henry Horton se oprise pe o treaptă și bine înfipt pe picioarele lui strălucea de satisfacție.

— I-am spus nevestii mele că, desigur, nu l-ai terminat, dar ea mi-a cerut să viu totuși să văd... Oh, Hiram, ia te uită, prinde acum postul în culori! Cum ai ajuns la acest rezultat, amice?

Taine schiță un surîs palid:

— L-am meșterit un pic pe-aici, un pic pe-dincolo...

Henry coborî cu pas maiestuos ultimele trepte și se imobiliză înaintea aparatului pe care-l contempla cu mîinile la spate și cu aerul său cel mai competent.

— Niciodată, zise, clătinînd încet capul, n-aș fi crezut că e posibil una ca asta!

— Am știut de la Abbie că doreai un televizor în culori.

— Da, e adevărat, evident. Dar nu m-aș fi așteptat la una ca asta. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin minte că o asemenea vechitură ar putea fi modificată astfel. Cum de-ai reușit, Hiram?

— N-aș putea să-ți spun exact cum, zise Taine, rostind purul adevăr.

Lîngă una dintre bănci, Henry găsi un butoiaș cu cuie și-l rostogoli pînă în fața vechiului și demodatului său aparat. Se așeză grijuliu. Încercîndu-l și găsindu-l confortabil, zîmbi.

(CONTINUAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

Poarta care duce dincolo

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Hiram Taine, un localnic din orașul Willow Bend, are un atelier de reparații și se ocupă și cu negoțul de antichități. Henry Horton, la îndemnul soției sale Abbie, aduce la reparat un uriaș televizor. Ca prin minune, aparatul începe să funcționeze, ba chiar să transmită și emisiunea în culori.

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

— Totdeauna se-ntimplă așa, tipi în genul tău există, desigur, dar nu prea mulți. Sînt niște modești reparatori. Simpli reparatori yankei. Ei trebăluiesc în stînga, în dreapta, încearcă un truc, aci sau dincolo, și fără să-și dea bine seama descoperă ceva. Așezat pe butoiaș, Henry contemplă mai departe televizorul. E reușit, mai reușit decît cel de la Minneapolis. Am vizitat unul sau două magazine, ultima oară cînd am trecut pe acolo, ca să mă uit la aparatele lor în culori. Fără glumă, Hiram, nu era nici unul care să valoreze cît al tău.

Taine își șterse cu mîna fruntea nădușită. Pivnița părea că se încălzise în chip misterios. El era lac de sudoare.

Henry scoase din buzunar o țigară groasă, pe care i-o oferi lui Hiram.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

— Ai dreptate, poate. E un prost obicei. Băgă țigara în gură și începu s-o treacă dintr-un colț într-altul. Fiecare cu meseria lui, proclamă el, furat de-o efuziune admirativă. Cînd e vorba de o șmecherie ca asta, tu ești la înălțime. Se zise că gîndești în termeni de mecanică și de circuite electronice. Eu, unul, nu mă pricep de loc la de-alde astea. La calculatoare, nici atît. Așa că angajez tipi care se pricep. Eu nu-s capabil nici măcar să tai o scîndură sau să bat un cui. Talentul meu e organizarea. Îți amintești, Hiram, cum își bătea joc de mine toată lumea atunci cînd am fondat uzina?

— Da, s-au găsit, bineînțeles, vreo două-trei persoane care nu erau de acord cu tine.

— Poţi s-o spui pe şleau. Săptămîni în şir au rîs în barbă. „Ce se tot crede Henry ? ziceau. Îşi închipuie el că poate să rivalizeze cu marile companii din Est ?" Abia cînd am început să vînd vreo douăzeci de piese şi cînd am primit nişte comenzi pe unul sau doi ani înainte, au încetat să mai chicotească. Scotoci în buzunar, scoase bricheta şi-şi aprinse cu grijă ţigara fără să-şi dezlipească ochii de pe ecranul televizorului. Hiram, ai descoperit ceva care valorează greutatea acestui aparat în aur, zise cu importanţă. Din moment ce ai reuşit să faci această adaptare pe această veche hărăbaie, va merge la toate celelalte aparate. Îşi morfoli ţigara, rîzînd pe înfundate. Dacă cei de la R.C.A. ar şti ce se petrece aici, în această clipă, ar fi gata să-şi taie gîtul.

— Dar mi-ar fi imposibil să explic cum am ajuns la acest rezultat, protestă Taine.

— N-are a face, se veseli Henry. Mîine îmbarc acest aparat şi-l duc la uzină ca să-l pun în braţe oamenilor mei. Nu-şi vor sparge capul prea mult pînă să afle despre ce-i vorba. Îşi scoase ţigara din gură, o examină cu atenţie şi şi-o înfipse din nou între buze. Cum îţi spuneam, Hiram, asta-i deosebirea dintre noi. Tu ai pricepere, dar n-ai posibilităţi. Eu nu ştiu să fac nimic cu mîinile mele, dar imediat ce sînt sigur de-o treabă, organizarea ei nu mai are pentru mine nici un secret. Înainte să punem la punct această afacere, vei şi înota în bilete de 20 de dolari.

— Dar n-am...

— Nu te nelinişti. Lasă-mă pe mine să acţionez. Am uzina şi banii mei, de care am putea avea nevoie. Vom calcula cum să împărţim beneficiile.

— E drăguţ din partea ta, rosti mecanic Taine.

— De loc, insistă Henry, făcînd pe nobilul. Mă las tîrît de pasiunea mea agresivă pentru afaceri. Ar trebui să-mi fie ruşine, Hiram, că mă vîr aşa, peste tine. Bine instalat pe butoiaşul său şi cu ţigara în gură, Henry privea ecranul colorat în culori splendide. Ştii ce, Hiram..., e ceva la care m-am gîndit adeseori, dar pentru care n-am avut niciodată timpul necesar să mă ocup serios. Am la uzină o maşină de calculat, o vechitură pe care ar trebui s-o zvîrl la fier vechi, ca să cîştig spaţiu. Era una dintre primele noastre modele, o experienţă care a dat greş, o hărăbaie şi atît. Nimeni n-a putut scoate ceva de la ea. Oamenii mei au încercat în toate chipurile să-i vină de hac, dar fie că s-au înşelat, fie că nu s-au priceput destul de bine, n-au reuşit s-o scoată la cap. Maşina zace într-un colţ, de nu ştiu cîţi ani, şi de multă vreme ar fi trebuit s-o arunc. Dacă n-am făcut-o încă, este fiindcă nu mă lăsa inima, nu ştiu nici eu de ce. Mă întreb dacă nu ţi-ar face plăcere s-o vezi numai aşa, ca să meştereşti un pic la ea...

— Nu prea aş şti ce să-ţi spun, răspunse Taine.

Henry făcu pe generosul:

— Fără nici o obligaţie din partea ta, bineînţeles. Vei ajunge poate s-o pui pe picioare... drept să-ţi spun asta m-ar uimi cu adevărat, dar nu te costă nimic totuşi să-ncerci. Dacă nu reuşeşti nimic, măcar s-o demontezi ca să recuperezi ceea ce ar mai fi util la ceva. S-a băgat în ea material în valoare de mai multe mii de dolari. Ţi-ar sluji poate *la altele*...

— Ar putea fi ceva interesant, admise Taine, fără prea multă căldură.

— Perfect, zise Henry, entuziasmîndu-se pentru amîndoi la un loc. Ţi-o voi expedia mîine cu băieţii mei — cîntăreşte ceva. Îţi voi trimite destui oameni ca s-o descarce şi s-o coboare în pivniţă. Henry se sculă cu grijă în picioare şi-şi scutură scrumul de pe veston. În acelaşi timp, băieţii îmi vor aduce înapoi televizorul. Am să-i spun soţiei mele că încă n-ai avut destul timp ca să-l repari. Dacă i l-aş aduce acasă, aşa cum funcţionează acum, nu l-ar mai da din mînă.

Urcă greoi scara şi Taine îl însoţi afară, în calda noapte de vară.

★

Din umbră, Taine privi silueta neclară a lui Henry, ce traversa curtea văduvei Taylor ca să ajungă în următoarea stradă din spatele casei. Sorbi o gură de aer proaspăt şi-şi clătină capul, căutînd să-şi potolească zumzetul acela din creier, dar zumzetul persista. Recunoscu în sinea lui că s-au întîmplat prea multe lucruri. Prea multe, pentru o singură zi... întîi plafonul, pe urmă televizorul. Dar după o noapte bună de somn va fi poate destul de lucid ca să lămurească toate aceste mistere.

Towser apăru din colţul casei, şchiopătînd uşor, şi veni în întîmpinarea stăpînului său. Era plin de noroi pînă peste urechi.

— Ţi-ai pierdut o groază de timp, rîse Taine. Şi tot n-ai izbutit să prinzi marmota, după cum te-am şi prevenit.

— Vhuu! făcu abătut Towser.

— Te porţi exact ca şi noi, oamenii, îl dojeni în glumă stăpînul. Ca mine, ca Henry Horton, ca toţi ceilalţi. Te pregăteşti de vînătoare şi crezi că ştii ce rezultat vei avea, dar n-ai habar de ceea ce va urma, ba, mai rău încă, nici măcar nu ştii pentru ce vînezi? Plictisit, Towser dădea încet din coadă, măturînd cu ea pragul uşii. Taine îi deschise şi se dădu înlături, ca să-l lase să treacă, pe urmă intră şi el. Scotoci în frigider, găsi un rest de friptură, două-trei felii de carne rece, o bucată de brînză uscată, o salatieră plină

cu spaghete gata pregătite. Își făcu o cafea și împărți restul mesei cu Towser.

Apoi coborî în pivniță și închise televizorul. Găsi într-un colț o lampă, o aprinse și lumină „măruntaiele" aparatului. Ținînd lampa cu o mînă, se ghemui și se sili să descopere modificările care fuseseră făcute. Hotărît lucru, cineva umblase la televizor, dar schimbările erau destul de greu de descoperit. Cineva modificase tuburile, deformîndu-le un pic, iar ici-colo se vedeau și niște mici cuburi de metal alb, semănate între piese, ai fi zis, la întîmplare... Dar imediat Taine trebui să recunoască, desigur, că nu întîmplarea intervenise aici. Cît despre circuitele aparatului, ele fuseseră în întregime reînnoite și serios amplificate. Dar și mai surprinzător era faptul că reparația îți dădea impresia de improvizație... ca și cum acel cineva care intervenise făcuse depanajul la noroc, în mare grabă, ca să repună doar provizoriu televizorul în funcțiune.

„*Cineva* — își spuse. Și acel *cineva* cine putea fi?" Se suci și se răsuci, scrută temător toate ungherele întunecate ale pivniței, simțind mii de furnicături cum îi aleargă pe spate. Cineva demontase peretele despărțitor al cutiei și-l sprijinise de bancă, lăsînd șuruburile aliniate cu grijă pe jos într-un mic șir corect. Cineva reparase îndrăcit de bine televizorul, ba chiar îl perfecționase la culme. Dacă asta era o reparație improvizată, atunci pînă la ce grad de măiestrie diabolică ar fi mers acel necunoscut punîndu-și în joc, toată priceperea? Dar timpul îi lipsise cu siguranță. Poate că venirea lui Taine îl speriase... îl speriase pînă într-atît încît o ștersese fără să mai pună la loc peretele despărțitor.

Se ridică și se depărtă cu pași țepeni, reflectînd la toate. „Întîi plafonul de dimineață... apoi astă-seară televizorul lui Abbie. La urma urmei, plafonul ăsta nici nu era cu adevărat un plafon; un fel de căptușeală, presupunînd că acesta ar fi termenul exact, fusese pusă sub planșeul subsolului, în așa fel încît să formeze între grinzi un soi de înveliș. Acest înveliș se străduise el să-l găurească, încercînd să străpungă planșeul. Dar atunci — își zise Hiram — toată casa să fi fost astfel transformată? Nu vedea decît o singură explicație: *mai exista cineva aici.* Poate că Towser auzise, sau simțise, sau poate zărise, printr-un mister, prezența acestui necunoscut și de aceea zgîriase cu frenezie podeaua ca să-l descopere, cum făcea și cu marmotele. Dar, desigur, acest necunoscut, orice-ar fi fost, nu era o marmotă".

Stinse lampa și se culcă. Cîinele stătea încolăcit pe o carpetă în salon, lîngă fotoliu. Mișcă, totuși, politicos din coadă, primindu-și stăpînul cu toată eticheta cuvenită. Taine

îl privi cum sta culcat la picioarele sale. Towser îl contemplă la rîndul său, cu un ochi de ciine, şi se pregăti de somn. Admiţînd că ar fi auzit, că ar fi simţit sau zărit ceva de dimineaţă, era evident că acum Towser nu mai era în stare să-şi mai dea seama de cele petrecute. Deodată, Taine îşi aduse aminte de altceva. El singur umpluse ceainicul pentru a-şi face cafeaua şi-l pusese pe maşina de gătit. Dăduse foc arzătorului, şi acesta se aprinsese imediat. N-avusese nevoie să-i dea un şut, ca de-obicei, ca să funcţioneze.

★

Cînd se sculă a doua zi de dimineaţă, îşi simţi picioarele apăsate de ceva sau de cineva. Se ridică brusc să vadă ce e. Dar n-avea de ce să se alarmeze : nu era decît Towser, care sărise în pat şi zăcea ghemuit la celălalt capăt. Scîncea în somn uşurel ; imaginara sa fugă după iepuri îl făcea să-şi încordeze labele dinapoi. Taine îşi liberă picioarele fără să-l îmbrîncească, se sculă şi-şi luă hainele. Era încă devreme, dar brusc îşi aduse aminte că toate mobilele adunate în ajun le lăsase afară, în camion, şi-şi zise că trebuie să le coboare în pivniţă pentru a începe să le repare. Towser dormea mai departe ; de aceea Taine trecu, în vîrful picioarelor, prin bucătărie, privi pe fereastră şi-l văzu pe Beasly, *servitorul bun la toate al Horton-ilor, ghemuit la intrare.* Deschise uşa din spate cu gînd să-l întrebe ce căuta acolo.

— I-am anunţat că plec de la ei, Hiram, îl informă Beasly. Ea îmi căuta nod în papură, cît era ziulica de mare. Nu era niciodată mulţumită de lucrul meu şi de aceea mi-am luat tălpăşiţa.

— Bine, hai, intră atunci. Presupun că ai vrea să mănînci ceva şi să bei o ceaşcă de cafea.

— Mă-ntrebam dacă n-aş putea să rămîn aici, Hiram. Ţi-aş face treabă numai pentru casă şi masă pînă ce-o să găsesc altceva.

— Mai întîi să mîncăm, zise Taine. Pe urmă vom mai discuta despre asta.

Întîmplarea nu-i prea surîdea, ba chiar nu-i plăcea de loc. Abbie nu va întîrzia să dea năvală peste el şi să-i stîrnească pe vecini, acuzîndu-l că i l-a „suflat" pe Beasly. Căci Beasly, cu toată prostia lui, nu se încurca la treabă şi se lăsa sîcîit fără să crîcnească ; de astfel, nimeni din tot satul n-ar fi acceptat să lucreze pentru Abbie Horton.

— Maică-ta îmi dădea mereu biscuiţi, Hiram, zise Beasly. Era cu adevărat o femeie minunată, maică-ta.

— Da, răspunse Taine.

— Mama zicea că voi sînteţi elita satului, cu toate aerele pe care şi le dădeau alţii. Ea zicea că familia ta sosise aci cu primii colonişti. E adevărat, Hiram ?

— Ei, nu tocmai cu primii, dar casa asta are aproape un secol. Adesea tata zicea că n-a trecut o noapte, în tot acest veac, fără ca vreun Taine să nu răsufle sub acoperișul ei. După cum se pare, lucrul ăsta conta mult pentru el.

— Trebuie să fie foarte plăcut, zise Beasly gînditor, să ai o astfel de impresie. Tu ești mîndru de această casă, Hiram, nu-i așa ?

— Mîndru, nu. Mai curînd aș zice că mă simt ca la mine acasă. Nici nu-mi închipui că aș putea trăi în altă parte.

Taine aprinse arzătorul și umplu ceainicul. Aducîndu-l, dădu o lovitură de picior mașinii de gătit. Dar gestul devenise inutil ; arzătorul se și înroșise. „De două ori la rînd — gîndi Taine — mașina s-a reparat singură".

— Ie-te-te, Hiram ! zise Beasly. Arată grozav radioul tău.

— Nu merge, răspunse Taine, e defect. N-am avut încă timp să-l repar.

— Te-nșeli, Hiram, l-am deschis. Începe să meargă.

— Începe... ce ? ! Ia arată-mi comedia asta, strigă Taine.

Beasly spunea adevărul. Aparatul emitea un zumzet ușor. O voce se auzi și încet-încet căpătă volum. Bolborosea ceva într-o limbă străină.

— Ce spuse ? se neliniști Beasly.

— Habar n-am, făcu Taine, care începea să-și piardă capul. În primul rînd, televizorul, pe urmă mașina de gătit. Și acum radioul.

Învîrti butonul pentru undele lungi și acul prinse să se deplaseze normal pe cadran în loc să se miște alandala, ca mai înainte. Una după alta, stațiile de radio izbucniră și tăcură. Taine potrivi pe prima care se nimeri ; acolo șpicherul vorbea într-o limbă neînțeleasă. Atunci Hiram pricepu ce se întîmplase. În loc de-o bagatelă de 39,5 dolari, avea acum pe masa lui de bucătărie un receptor care prindea toate lungimile de undă, așa cum se vedea la pagina de publicitate, în reclamele magazinelor de lux. Își reveni și-i zise lui Beasly :

— Încearcă să prinzi un post care vorbește englezește. Eu mă ocup de omletă. Aprinse apoi al doilea arzător, puse tigaia pe mașină și luă din frigider șunca și ouăle.

Beasly găsi o muzică de dans.

— Îți place asta ?

— La nebunie, răspunse Taine.

Apăru și Towser, căscînd și întinzîndu-se. Merse apoi și se așeză înaintea ușii, arătînd că vrea să iasă. Stăpînul său se execută.

— Dacă aș fi în locul tău, îi vorbi cîinelui, aș lăsa-o în pace pe marmota aia. Curînd vei scotoci toată pădurea după ea.

— Nu caută el o marmotă, Hiram.

— Bine, atunci vreun iepure...

— Nici iepure. Am dispărut ieri, în timp ce eram trimis să bat covoarele. De aceea Abbie a tunat şi-a fulgerat împotriva mea. (Taine mormăi ceva în loc de răspuns, în timp ce spărgea ouăle în tigaie.) L-am întîlnit pe Towser, continuă Beasly. I-am vorbit, iar el mi-a zis că nu era vorba nici de marmotă, nici de iepure. Mi-a spus că era cu totul altceva. Mi-am sumes manşetele şi l-am ajutat să scormonească. Cred că a descoperit un fel de bidon vechi, acolo, în pădure.

— Towser nu s-ar obosi pentru un bidon, protestă Taine. În afară de iepuri sau de marmote, de altceva nici că-i pasă.

— Îşi dădea totuşi osteneala, insistă Beasly. Părea chiar foarte întărîtat.

— Poate că marmota şi-a săpat o gură sub acest bidon vechi, în sfîrşit, sub drăcia aia.

— Poate, zise Beasly, şi începu să învîrtească din nou butoanele radioului pînă găsi un nemaipomenit prezentator de discuri. Taine împărţi omleta cu şuncă şi puse farfuriile pe masă. Servi două cești mari de cafea şi se apucă să ungă cu unt feliile de pîine prăjită.

— Vino încoa'! îl pofti el pe Beasly.

— Foarte drăguţ din partea ta să mă primeşti aşa. Voi pleca îndată ce voi găsi de lucru.

— Bine. Eu n-aveam tocmai intenţia...

— În unele zile, reluă Beasly, îmi spun că n-am nici un prieten pe lume. Atunci mă gîndesc la mama ta, care era aşa de bună, aşa de...

— Bine, fie, îl întrerupse Taine. În sinea lui îşi mărturisi că se dă bătut. Puse pe masă pîinea prăjită şi borcanul de dulceaţă şi începu să mănînce.

— Poate că ai nevoie de-un ajutor, îi sugeră Beasly, ştergînd cu dosul mîinii gălbenuşul de ou care-i pătase bărbia.

— Am un transport de mobilă în curte. Ai putea să-mi dai o mînă de ajutor s-o cobor în pivniţă.

— Cu plăcere, zise Beasly. Sînt puternic. Munca nu mă sperie. Numai că nu-mi place să fiu tot timpul docănit.

După ce terminară de mîncat, transportă mobilele în pivniţă. Pe una dintre ele cineva aplicase un strat de vopsea verde-praz. „Merită o chelfăneală — îşi spuse Taine — afurisitul care se distrase să mîzgălească o pictură pe acest minunat lemn de cireş".

Trebuie să rîcîim această vopsea, îi spuse lui Beasly. Dar este o muncă delicată. Ia benzină, o cîrpă înfăşurată împrejurul unei lopăţele şi trece-o uşor pe lemn fără să apeşi. Te plictiseşte să-ncerci?

— Bineînțeles că nu. Spune-mi, Hiram, ce vom mînca la prînz?

— Încă nu știu. Se va găsi, desigur, o îmbucătură, dar să nu-mi spui că ți s-a și făcut foame.

— Ei bine, n-a fost tocmai ușor să ridici și să transporți toate astea.

— Găsești niște biscuiți într-o cutie, pe etajera din bucătărie. Servește-te!

Beasly dispăru. Taine făcu încet înconjurul pivniței. Constată că plafonul era tot aici, neschimbat. În aparență, nimic altceva nu fusese atins.

„Poate — își spuse — reparîndu-mi televizorul, mașina de gătit și radioul, *ei* au vrut să-mi plătească o chirie, după maniera lor".

Și se gîndi că, dacă ar fi cazul, ar fi foarte dispus să-i găzduiască, oricît ar fi dorit *ei* să stea acolo. Căută mai departe prin pivniță, dar nu găsi nimic deosebit. Urcă și-i strigă lui Beasly:

— Vino-n garaj! Acolo dreg eu „picturile". Să-ncercăm să găsim un pic de benzină ca să-ți arăt cum să procedezi.

Beasly, cu mîna plină de biscuiți, îl urmă, tropăind mărunt, plin de bunăvoință. În clipa în care dădeau colțul casei, auziră însă lătrăturile înăbușite ale lui Towser. Ascultîndu-l, Taine gîndi că a-nceput să răgușească. „De cît timp tot scormonește așa? De trei zile? De patru?"

— Dacă nu intervin, îi spuse lui Beasly, nerodul de Towser va crăpa pînă la urmă. Intră în garaj și ieși din nou cu un hîrleț și cu două lopeți.

— Vino, îi zise lui Beasly. Trebuie să terminăm odată cu povestea asta dacă vrem s-avem pace.

★

Cîinele se apucase să scormonească din răsputeri. Aproape nu-l mai vedeai din șanțul pe care-l făcuse. Doar un capăt al cozii, plin de noroi, ieșea din gaura pe care o săpase cu labele în pămîntul din pădure. Beasly nu se înșelase vorbind de bidon; un colț al acestuia se zărea în fundul găurii.

Towser sări la suprafață și se așeză greoi la cîțiva pași distanță de-acolo, cu mustățile pline de pămînt și cu limba atîrnîndu-i de-un cot.

— Zice că i-a trebuit timp, declară Beasly.

Taine înconjură gaura și îngenunchie. Întinse mîna ca să degajeze din pămînt colțul bidonului ce ieșea în afară. Argila se lipise de el, dar, după pipăit, Taine putu să-și dea seama că bidonul era făcut dintr-un metal dens. Ridică o lopată și ciocăni cu ea puțin metalul care răsună cu un clinchet argintiu.

Taine și Beasly se puseră pe lucru : era vorba să îndepărteze vreo 50 cm de pămînt ; lucrul nu era ușor, obiectul fiind mai mare decît presupuseseră, așa că le-a trebuit o bucată de vreme ca să-l scoată nițel la lumină.

— Mi-e foame, gemu Beasly.

Taine își aruncă privirea pe cadranul ceasului său. Era aproape ora unu.

— Fugi acasă, zise el, vei găsi, desigur, ceva în frigider. Ai acolo și lapte de băut.

— Dar tu, Hiram ? Nu ți-e de loc foame ?

— Ai putea să-mi aduci un sandviș și vezi de-mi găsește o mistrie.

— Ce să faci cu mistria ?

— Să răzuiesc pămîntul care acoperă această drăcie și să văd ce este.

Se lăsă pe vine, lîngă obiectul pe care-l dezgropaseră și-l urmări pe Beasly care dispărea în pădure.

— Towser, murmură Taine, ăsta-i cel mai bizar animal pe care l-ai dibuit vreodată. Apoi se gîndi c-ar fi mai bine să ia totul în glumă, doar-doar o înfrînge teama ce-l încerca. Beasly, desigur, n-avea nici o teamă. Nu era destul de inteligent pentru asta...

Trei metri și cincizeci lățime pe șase lungime și o formă ovală. Taine își spuse că sînt dimensiunile unui *living-room* destul de spațios. Pînă acum la Willow Bend nu s-a mai văzut un bidon de-o asemenea mărime. Taine cotrobăi în buzunar după briceagul său și se apucă să scormonească pămîntul. Îndepărtă astfel cîțiva centimentri pătrați și văzu că bidonul este făcut dintr-un metal complet necunoscut. Ai fi putut jura că-i sticlă.

Continuă să răzuiască, pînă obținu o suprafață curată, egală aproape cît palma lui. Nu era metal ; avea acum certitudinea. Semăna cu sticla fumurie și cu... acele pahărele și cupe de care era întotdeauna amator. Se găseau oameni ce se dădeau în vînt după ele și care le plăteau cu un preț nebunesc.

Închise briceagul, îl puse în buzunar și rămase să contemple obiectul oval, pe care-l descoperise Towser.

Convingerea lui se accentuă ; ființa care venise să locuiască la el, acasă, sosise cu siguranță în această navă spațială. Din timp sau din spațiu, își spuse el, iar această idee îl miră, fiindcă niciodată nu-i trecuse prin minte asemenea chestii.

Puse din nou mîna pe lopată și se apucă să sape, dar de data asta, în adîncime, urmărind curba straniului obiect ce zăcea în sînul pămîntului. Și tot săpînd, reflecta la ce va trebui să spună altora. Trebuie oare să vorbească despre

asta ? Cel mai bine ar fi, poate, să ascundă obiectul şi să nu mai sufle nimănui o vorbă. Beasly va vorbi, desigur. Dar nimeni din sat n-ar da ascultare vorbelor sale. Toată lumea din Willow Bend ştia că Beasly era într-o ureche.

În sfîrşit, Beasly reapăru. Aducea trei sandvişuri preparate fără pricepere şi învelite într-un jurnal vechi, precum şi o sticlă cu lapte, plină pe trei sferturi.

— Nu te-ai prea grăbit, zise Taine, uşor iritat.

— Am privit, explică Beasly.

— Ai privit ? Ce anume ?

— Ei bine, erau trei camioane mari şi mai mulţi băieţi descărcau în pivniţa ta o mulţime de maşinării foarte grele. Două sau trei cufere mari şi o grămadă de fier vechi. Şi ştii... televizorul lui Abbie ? Ei bine, l-au luat. Eu le-am spus că nu trebuia, dar totuşi ei l-au cărat.

— Uitasem de asta, zise Taine. Henry îmi spusese că-mi va trimite o maşină de calculat, dar îmi ieşise complet din minte.

Taine mînca o parte dintre sandvişurile aduse, iar restul îl dădu lui Towser. Cîinele îşi arătă recunoştinţa, frecîndu-şi blana de stăpînul său şi murdărindu-l cu noroi. După ce-şi sfîrşi dejunul, Taine se ridică şi puse mîna pe lopată.

— La lucru, îi zise lui Beasly.

— Şi tot calabalîcul care a fost depozitat în pivniţă ?

— Poate să aştepte. Dar munca asta trebuie sfîrşită.

De-abia cînd soarele asfinţi se opriră. Epuizat, Taine se rezemă în lopata sa, meditînd.

„Trei metri şi cincizeci lăţime, şase — lungime, trei — înălţime... şi, de sus pînă jos, aceeaşi sticlă fumurie, care sună argintiu cînd e lovită cu lopata... Ar trebui, îşi mai spuse el, să fie mici, de-au venit mai mulţi într-un spaţiu atît de restrîns. Şi această ipoteză concorda cu restul, căci, dacă n-ar fi fost mici de statură, ei n-ar fi putut să se aşeze sub plafon, între grinzile pivniţei. Dacă totuşi fuseseră cu adevărat instalaţi acolo... gîndi Taine. Dacă toate astea nu constituiau cîtuşi de puţin o simplă ipoteză. Şi, presupunînd că ei trăiseră un timp în casă, acum poate plecaseră... căci Towser îi auzise, îi simţise sau, într-un fel misterios, îi sesizase azi dimineaţă, iar spre seară nu se mai preocupase de ei".

Taine îşi aruncă pe umăr lopata şi luă de jos hîrleţul.

— Hai, zise el tare, să plecăm ! Ziua a fost grea.

Regăsiră calea, călcînd în picioare bălăriile.

În întunecimea pădurii, licuricii clipeau, iar luminile drumului se legănau sub briza uşoară de vară. Stelele străluceau intens.

„Poate mai erau încă în casă — gîndi Taine. Poate şi-au dat seama că Towser nu le dorea prezenţa şi s-au aranjat în aşa fel ca el să le piardă urma. *Ei* ştiau cu siguranţă să facă faţă oricăror împrejurări ; era o însuşire absolut necesară. În tot cazul — îşi spuse cu amărăciune — nu le-a trebuit mult timp să se adapteze unei locuinţe omeneşti".

Însoţit de Beasly, străbătu în întuneric aleea cu pietriş, ca să-şi aranjeze uneltele în garaj. Dar aici se întîmplase ceva nemaipomenit : garajul dispăruse ! Nu mai exista nici urmă, iar casa nu mai avea faţadă ! Aleea se oprea brusc şi din clădire nu mai rămase decît un colţ de zid — vestigiu al garajului, desigur. Amîndoi bărbaţii se apropiară şi rămaseră încremeniţi, neîncrezători, cu ochii mijiţi în noaptea de vară. Clădirea nu mai avea nici garaj, nici pridvor, nici faţadă. Ai fi zis că cineva luase cele două unghiuri opuse ale acestei faţade şi le încovoiase pînă ce ele s-au atins, curbînd astfel spaţiul dinaintea casei.

Taine avea acum o casă de formă arcuită. Dar lucrurile nu erau atît de simple, căci proporţiile arcului de cerc nu corespundeau cu ceea ce s-ar fi produs dacă admiteai că vreun uriaş ar fi făptuit această ispravă. Curba era lungă, graţioasă şi, lucru surprinzător, foarte puţin accentuată. Parcă s-ar fi eliminat faţada şi s-ar fi înlăturat ca printr-un miracol restul casei pentru a-i ascunde dispariţia. Taine scăpă din mîini lopata şi hîrleţul, care căzură cu zgomot pe pietriş. Ridică mîna, îşi frecă ochii, ca pentru a şterge o imagine care, logic, nu trebuia să existe. Dar cînd îşi luă mîna de la ochi spectacolul rămase acelaşi. Casa lui nu mai avea faţadă.

Deodată, începu să fugă împrejurul casei, fără să-şi dea măcar seama că fuge, întrebîndu-se îngrozit în fundul inimii ce i se întîmplase.

Dar spatele clădirii arăta normal. Era exact ca mai înainte. Taine sui peronul, iar Towser şi Beasly mergeau pe urmele sale. Deschise cu o lovitură de picior uşa, irupse în vestibul, urcă scara, sărind din patru în patru trepte, intră în bucătărie, o traversă din cîţiva paşi, pentru a vedea ce devenise faţada. Ajuns la uşa ce separa *living-room*-ul de bucătărie, se opri ; mîinile se agăţară de pervaz, ochii lui neîncrezători se fixară asupra ferestrelor.

Afară era noapte ; fără nici o îndoială. Văzuse licuricii clipind în tufişuri şi în mărăcinişuri, felinarele aprinzîndu-se, stelele lucind. Şi, totuşi, aici soarele scălda ferestrele *living-room*-ului, iar îndărătul lor se întindea un pămînt care nu era Willow Bend.

— Beasly, spuse el, cu sufletul la gură, priveşte !

Beasly privi şi-l întrebă, la rîndu-i :

— Ce-i asta?

— E tocmai ceea ce aș vrea să știu și eu, șopti Taine.

Towser își găsise farfuria și o împingea cu botul pe podeaua bucătăriei, ca să înțeleagă stăpînul său că era timpul să-i dea de mîncare. Taine traversă *living-room*-ul și deschise ușa din față. Constată imediat că garajul se afla acum la locul său, văzu camioneta întoarsă spre el, iar mașina stînd neatinsă înăuntru. Dacă fațada casei părea din nou cu totul normală, restul nu mai era la fel, căci drumul se întrerupea brusc la cîțiva metri, puțin îndărătul camionetei, iar de aici încolo nu mai exista nici curte, nici pădure, nici drum. Doar un deșert... o imensă cîmpie pustie, acoperită cu nisip și cu pietricele și semănată, din loc în loc, cu stînci și cu oaze. Un imens soare orbitor plana deasupra unui orizont care părea foarte depărtat și — lucru ciudat — acest astru se afla la nord, cum n-ar fi trebuit de loc să fie, și însăși strălucirea lui era neobișnuită.

Beasly ieși pe peron și Taine îl văzu că tremură ca un cîine bolnav.

— Ai face mai bine să intri, îi șopti cu blîndețe. Prepară-ne cina.

— Dar, Hiram...

— Totul merge bine, totul se va aranja.

— Dacă spui tu așa, Hiram... bolborosi Beasly și intră. Ușa capitonată bufni în spatele lui; cîteva minute mai tîrziu, Taine îl auzi umblînd în bucătărie.

„Beasly are tot dreptul să tremure — gîndi Taine. Nu se poate să n-ai un șoc cînd constați că ușa ta dă deodată spre un Pămînt necunoscut! Pînă la urmă poate te obișnuiești și cu asta, dar îți trebuie, desigur, cîtva timp". Coborî peronul și ocoli camioneta, apoi colțul garajului, așteptîndu-se să ajungă într-un loc familiar... pentru că satul fusese acolo în momentul cînd el trecuse de poarta din spatele curții. Dar Willow Bend nu mai exista. În locul său se afla doar un deșert, o vastă întindere pustie.

Taine făcu înconjurul zidului și constată că spatele casei dispăruse. Se petrecuse aceeași poveste, ca și adineaori cu fațada... Se pierdea într-un arc de cerc, între două unghiuri, apropiate cap la cap.

Taine se întoarse. Peste tot numai deșertul. Fațada casei era complet normală, nu se mai schimbase. Camionul se găsea tot acolo, pe drumul întrerupt brusc, mașina era în garajul cu ușile deschise.

Făcu cîțiva metri, umblînd prin deșert, se aplecă și luă o mînă de pietricele. Erau pur și simplu niște pietricele obișnuite. Le lăsă să alunece între degete. „Curios — gîndi el —, mai înainte spre Willow Bend dădea poarta din spatele ca-

sei, nu cea din față. Iar acum există o poartă din față, dar nici una din dos..."

Se sculă, zvîrli din pumn și restul de pietricele și-și șterse mîinile de praf pe pantaloni.

Cu coada ochiului zări ceva mișcîndu-se pe peron și atunci *îi văzu* : un rînd de animale mici — dacă într-adevăr erau animale — coborîră treptele casei unele în spatele altora. Înălțimea le era de vreo 15 cm și mergeau în patru labe, dar labele de dinainte erau mîini, fără îndoială. Aveau un cap de șobolan cu vagi trăsături umanoide, cu nasul lung și ascuțit. Trupul lor părea acoperit de solzi nu de piele, căci lucea unduios. Acest corp se termina cu o coadă destul de asemănătoare cu o sîrmă, ca la unele jucării de copii, ridicată și tremurînd în ritmul mersului. *Ei* coborau scara în șir indian, ca la gimnastică, despărțiți unul de altul numai prin vreo treizeci de centimetri. Coborau scara și se îndreptau spre deșert, urmînd o linie dreaptă, ca trasă cu sfoara, cu aerul unor oameni care știu foarte bine unde se duc. Avansau prin deșert, iar mersul lor părea teribil de hotărît și totuși ei nu se grăbeau.

Taine numără șaisprezece făpturi ; le urmări cum se depărtau în pustiu pînă departe, atît de departe cît îi puteau permite ochii săi să vadă.

„Ia uite-i — își zise —, uite-i pe ăia care-au venit să se instaleze la mine-n casă. Iată-i, ăștia sînt cei ce-au pus plafonul, ce-au dres televizorul lui Abbie, ce-au reparat mașina mea de gătit și radioul. Tot ăștia sînt, fără îndoială, cei ce-au sosit pe Pămînt în bizara navă de sticlă fumurie, pe care Towser a descoperit-o îngropată în mijlocul pădurii. Dar dacă au venit înăuntrul astronavei, cum se explică atunci pustiul de-aici ?

Taine urcă peronul, deschise ușa capitonată și observă un cerc de douăzeci de centimetri pe care musafirii lui îl decupaseră la plecare. Își spuse că va trebui să-l repare de îndată ce va avea timp. Apoi intră și trînti ușa.

— Beasly ! strigă el. Nu primi nici un răspuns. Doar Towser apăru de sub fotoliu, parcă scuzîndu-se. E-n regulă, bătrîne, zise Taine. Și pe mine m-a pătruns frica pînă-n măduva oaselor.

Trecu în bucătărie. Lumina difuză a plafonierei strălucea în cafetiera răsturnată. Ceașca era spartă, suportul de ou — întors. Pe linoleum, un ou spart forma o pată rotundă, galbenă și albă.

Taine ieși pe palier și văzu că ușa din spatele casei era complet dărîmată ; grilajul ruginit ieșise din locul său, mai bine zis explodase sub un șoc, împreună cu o parte din

pervaz. În fața acestui spectacol, Hiram rămase cu gura căscată de uimire.

— Bietul idiot, își zise Taine, s-a năpustit afară fără să se gîndească măcar să deschidă ușa...

Aprinse lumina și coborî în pivniță. Ajuns la mijlocul treptelor, încremeni. La stînga lui se ridica un zid... făcut dintr-un material asemănător aceluia întrebuințat și la plafon. Aplecînd capul, văzu că zidul acesta traversa pivnița dintr-o parte într-alta și de sus în jos, separînd atelierul de restul încăperii.

„Dar în interiorul atelierului, ce s-o fi întîmplat ?" — se-ntrebă el.

Aici se afla mașina de calcul trimisă de Henry în acea dimineață. Trei camioane... trei camioane pline de materiale expediate de-a dreptul în lăbuțele ciudatelor făpturi. Taine ameți și se așeză pe trepte.

Fără îndoială, ei gîndeau că el îi ajută intenționat. Poate că-și închipuiau că le-a ghicit intențiile. Sau că le plătește astfel reparația televizorului, a mașinii de gătit și a radioului. Dar, ca s-o luăm de la-nceput, de ce reparaseră ei televizorul, mașina de gătit și radioul ? În schimbul găzduirii ? Ca să-și dovedească bunăvoința ? Ca să desprindă cît mai mult din tehnologia lumii noastre ? Sau ca să-și dea seama în ce sens să-și adapteze propria lor tehnologie, în raport cu materialele și în condițiile planetei pe care o descoperiseră ?

Taine își ridică mîna și lovi ușor în zidul de lîngă scară ; suprafața albă și netedă sună cu un clinchet argintiu. Își lipi urechea, ascultă atent și i se păru că percepe un freamăt ușor, prea ușor ca să fie sigur că l-a auzit. În atelier, printre multele obiecte ce așteptau să fie reparate, exista și o mașină de tuns iarbă, a bancherului Stevens. Taine se gîndi la acești clienți ai săi care l-ar jupui de viu, mai ales la bancherul Stevens. Dacă ar ști...

De frică, Beasly trebuie să-și fi pierdut complet capul. Văzînd aceste făpturi apărînd în pivniță, se țîcnise în așa hal probabil, încît, nemaiavînd răbdare să deschidă ușa, a împins-o pînă a scos-o din țîțîni. Acum, sigur, Beasly se afla în mijlocul satului, gata să povestească aventura lui celor ce aveau bunăvoința să-l asculte. În mod normal, nimeni n-ar fi acordat nici cea mai mică atenție lui Beasly. Dar dacă el va trăncăni mult și bine, vor merge să-i verifice spusele. Curînd, o mulțime de oameni vor da năvală în casă, o vor inspecta din pod pînă-n pivniță, vor contempla cu gura căscată deșertul și cineva nu va întîrzia, desigur, să se socotească în drept de a pune mîna pe situație. Dar această întîmplare, își spuse cu încăpățînare Taine, nu-l privea decît pe el. Spiritul său de afaceri, mai întotdeauna la-

tent, se trezi la luptă. Curtea sa adăpostea în prezent o proprietate imobiliară și ca să ajungi acolo trebuia să treci prin casa lui. Așa stînd lucrurile, nu te-ai putea îndoi că tot acel pămînt îi aparține. Poate că era cu totul sterp, lipsit de orice valoare, dar, înainte de a lăsa pe alții să-l ocupe, chibzui că e mai bine să-și dea seama, el însuși, cum arată.

Coborî scara și se înapoie în garaj. Soarele plana mereu la nord, chiar sub linia orizontului, și totul părea împietrit.

Taine găsi un ciocan, cuie, cîteva scînduri destul de scurte și le duse în casă. Constată că Towser profitase de împrejurări și se instalase în fotoliul cu tapițeria aurită, dar nu se sinchisi de asta.

Închise ușa din spate și o baricadă cu scîndurile luate. Pe urmă făcu la fel cu ferestrele din bucătărie și din cameră. Aceste măsuri aveau să-i împiedice pe săteni o bună bucată de vreme, cînd vor năvăli la el, să vadă ce se-ntîmplase. Luă apoi dintr-un dulap de perete o pușcă de care se servea ca să vîneze cerbi, o cutie cu cartușe, binoclul și o ploscă veche. Umplu plosca la robinetul chiuvetei, vîrî în sac ceva de mîncare pentru cîine și pentru el, căci nu voia să piardă timp să mănînce înainte de plecare. Pe urmă trecu în *living-room* și-l dădu jos pe Towser din fotoliu.

— Hai, bătrîne, mergem să vedem ce mai e pe-aici.

Înainte de a porni, verifică nivelul benzinei din camionetă. Rezervorul era aproape plin. Cocoșă cîinile pe banchetă, se urcă și el, potrivindu-și pușca la îndemînă. Pe urmă întoarse, vîră și porni prin pustiu în direcția nord. Mașina mergea bine. Drumul era bătut ca-n palmă. Cîteodată, camioneta *se zdruncina totuși puțin, dar nu mai mult* ca pe drumurile de țară, pe unde trecea el cînd pleca la vînătoare de antichități. Decorul era mereu același. Cu excepția cîtorva coline joase, risipte ici-colo, pustiul era plan și se desfășura pînă departe, la orizont. Taine se îndrepta mereu spre nord, înspre soare. Întîlni cîteva pogoane de nisip, dar era un nisip îndesat și tare, care nu-l supăra la mers. Gonind așa vreo jumătate de oră, ajunse din urmă cortegiul ciudat ce plecase din casa lui. Erau tot șaisprezece făpturi și mergeau tot în *monom, cu un pas regulat.*

Taine încetini și merse cîtăva vreme paralel cu convoiul lor, dar asta nu-i servi la nimic; *ei* continuau să-și urmeze drumul fără să privească nici la dreapta, nici la stînga. Atunci acceleră și îi depăși. Soarele avea mereu aceeași poziție pe cer, tot către nord și asta părea bizar. Taine socoti că, poate, pămîntul acesta se învîrtește mult mai încet decît globul nostru pe axa lui și că ziua era aici mai lungă. Mult mai lungă, judecînd după imobilitatea aparentă a astrului solar.

În clipa aceea, aplecat pe volan, cu ochii fixați peste întinderea fără sfîrșit, resimți pentru prima dată cu adevărat, ca pe un șoc violent, aspectul straniu, nepămîntean, al celor ce-l înconjurau. Era aici o altă lume — nu te mai puteai îndoi de asta ; o altă planetă, învîrtindu-se împrejurul altui astru ceresc, a cărui poziție în spațiul real rămînea cu totul necunoscută oamenilor de pe Terra. Și, totuși, printr-un aranjament straniu, datorat acestor șaisprezece făpturi, care mergeau drept înainte, această altă lume se găsea în același timp aici, la ușa casei sale...

Înaintea lui răsări o colină ceva mai ridicată decît celelalte din deșert. Apropiindu-se, Taine deosebi un morman de obiecte strălucitoare, aliniate pe coama ei. Cîteva minute mai tîrziu, opri camionul și ieși înarmat cu un binoclu. Cînd îl duse la ochi, văzu că obiectele care-l interesau păreau gemene cu nava de sticlă fumurie, ascunsă în pădure. Numără opt asemenea „rachete" ; străluceau în soare, cocoțate sus, pe un fel de suport de culoare vineție. Alte cîteva suporturi erau neocupate de nave. Taine coborî binoclul și se întrebă o clipă dacă trebuie să urce colina ca să examineze lucrurile mai îndeaproape. Își scuturâ nedecis capul. Nimic nu-l zorea. Era mai bine să-și urmeze drumul. Nu se lansase într-o adevărată explorare, ci doar într-o scurtă expediție de recunoaștere.

Urcă în camion și porni din nou, supraveghindu-și indicatorul de benzină de la bord. Cînd rezervorul nu va mai fi decît pe jumătate plin, va trebui să se-ntoarcă.

În depărtare, deasupra nedefinitei linii a orizontului, se zărea o pată luminescentă. O observă cu atenție. Cîteodată se ștergea de pe orizont, pe urmă reapărea, dar depărtarea era prea mare pentru ca Taine să-și poată da seama ce este în realitate.

Cu coada ochiului văzu că indicatorul de benzină arăta jumătate din plinul rezervorului. Atunci opri camionul, își luă din nou binoclul și sări jos. Ocolind mașina, se miră că-și simte picioarele atît de grele și de obosite, pe urmă își aduse aminte că ar fi trebuit să fie de mult în pat. Își privi ceasul. Era ora două, ceea ce însemna că pe Pămînt era două de dimineață. Așadar, se afla în picioare de peste douăzeci de ore și-și consacrase cea mai mare parte a timpului într-o muncă istovitoare, dezgropînd straniul obiect înfundat în pădure. Își puse binoclul la ochi și fugara linie albă de la orizont se transformă acum într-un lanț de munți. O enormă masă albăstruie, cu vîrfuri și cu creste încununate de o zăpadă strălucitoare, domina deșertul. Distanța care-l separa de lanțul muntos trebuia să fi fost destul de mare, deoarece binoclul lui, deși foarte puternic, nu-i revelă nimic altceva decît

această ceață azurie. Plimbă binoclul, încet-încet, peste peisaj și văzu că munții se întindeau într-adevăr pe mulți kilometri deasupra orizontului. Își purtă din nou privirea peste pustiul care se estompa înaintea lui. Decorul nu se deosebea prea mult de acela pe care-l avusese sub ochi în timpul călătoriei — un sol plat, cu puține ridicături, o vegetație săracă. Și, colo, o casă!

Mîinile începură să-i tremure. Coborî binoclul, pe urmă îl puse din nou la ochi și privi a doua oară. Era în mod cert o casă. O casă bizară, cuibărită la poalele unei coline și ascunsă de umbra ei în așa fel încît n-o puteai distinge cu ochiul liber. Părea micuță. Acoperișul, care avea forma unui con trunchiat, atingea pămîntul, de parcă s-ar fi ghemuit. Se vedea o deschidere ovală, o ușă fără îndoială, dar nici urmă de fereastră. Își lăsă binoclul să-i cadă și contemplă colina. Gîndi că nu-l despărțea de ea mai mult de șase, șapte kilometri. Benzina îi va ajunge, dar chiar și altminteri va putea, desigur, să parcurgă cu piciorul ultimii kilometri pînă la Willow Bend. Îl intriga prezența acestei case izolate aici.

Nici măcar o singură dată de la plecarea sa de acasă nu zărise în acest pustiu cea mai simplă manifestare de viață, cu excepția celor șaisprezece mici făpturi cu mutra de șobolan, care înaintau în șir indian sau cu excepția aglomerării artificiale a celor opt nave de sticlă fumurie așezate pe soclurile lor.

Sări în camioneță și dădu drumul motorului. Zece minute mai tîrziu stopă în fața casei, mereu ascunsă în umbra colinei. Coborî, luînd cu el pușca. Towser sări jos și se ghemui, zbîrlindu-se temător și mîrîind înăbușit.

— Ce te-a apucat iar, dragul meu? întrebă Taine.

Din nou, cîinele mîrîi.

Casa era liniștită. Părea pustie. Zidurile ei, făcute din stinci prost cioplite, erau grosolan asamblate, nu cu mortar, ci cu o substanță noroioasă de o consistență fărîmicioasă. La origine, acoperișul fusese alcătuit din ierburi, și asta te izbea de la prima vedere, căci în vasta întindere pustie nimic nu semăna nici măcar pe departe cu iarba. Aici, în afara unor neclare linii de întîlnire între coline, nu se afla nimic altceva decît o întindere arsă de soarele deșertului. Casa n-avea o originalitate, nici un ornament; nimic nu fusese făcut ca să îndulcească aspectul ei brut, de simplu refugiu. Se asemăna cu acele colibe construite în pripă de ciobani. Ghiceai că e foarte veche. Intemperiile o zguduiseră cîndva; se vedeau scrise, în crăpăturile stîncilor din care fusese înjghebată.

Cu pușca sub braț, Taine se apropie. Zvîrli o privire în interiorul cabanei, dar nu zări nimic mișcîndu-se în întune-

ric. Întoarse capul să vadă ce face Towser. Cîinele se furişase sub camionetă şi mîrîia cu privirea aţintită asupra stăpînului său.

— Rămîi acolo şi nu-ncerca s-o ştergi, îi comandă el.

Apoi, pregătindu-şi puşca, trecu pragul şi pătrunse înăuntru, în întunecime. La început, nici nu mişcă, străduindu-se să-şi obişnuiască ochii cu bezna. În sfîrşit, putu distinge contururile încăperii în care intrase. Era simplă şi goală ; de-a lungul peretelui, o bancă grosolană de piatră, nişte nişe ciudate, fără aparentă utilitate, scobite în celălalt perete. Într-un colţ, o mobilă de lemn strîmbă, despre care nu puteai ghici la ce foloseşte. „Nu-i decît o veche casă goală — meditä Taine — părăsită de multă vreme. Poate vreo familie de ciobani a locuit aici, într-un timp îndepărtat, cînd pustiul fusese o bogată cîmpie ierboasă". O uşă dădea în altă încăpere. Intrînd prin ea, auzi în depărtare un bubuit surd, pierdut în spaţii vaste, şi pe urmă cu totul altceva... zgomotul ploii care cădea... Prin uşa din spate, deschisă, îl ajunse o pală de vînt sărat. Taine încremeni în mijlocul celei de-a doua încăperi.

O altă casă !

O altă casă care dădea în altă lume !

Înaintă încet, spre uşa exterioară, şi deodată se pomeni într-o obscuritate ceţoasă, măturată de torente de ploaie, sub un cer unde norii se fugăreau nebuneşte. Mai încolo, cam la un kilometru, după o grămadă de stînci colţuroase, oţelii, un ocean furios se lovea de ţărm, împroşcînd trombe de spumă cenuşie pînă departe, în sus. Taine ieşi şi înălţă capul : picături de apă se zdrobeau cu furie de obrazul său, aerul era rece, umed, şi împrejurimile păreau bîntuite de fantome... această imagine ţîşni în cugetul său, de-a dreptul ca dintr-o povestire gotică cu fantome şi spiriduşi.

Privi împrejurul său, dar nu era nimic de văzut, căci ploaia acoperea restul lumii de aci, izolînd coasta ; totuşi, în spatele cortinei lichide, Taine simţi sau crezu că simte o prezenţă care-l făcu să tremure din tot corpul. Cu gîtul strîns de spaimă, o luă la fugă, trecu bîjbîind prin uşă şi năvăli în casă. „Să fii separat de Pămînt printr-o altă lume, era deja destul de mult — gîndi el ; dar să ai între tine şi Terra două lumi necunocute, era mai mult decît poate suporta un om !" Tremură sub răscolirea singurătăţii care-l cuprinsese şi, deodată, i se păru imposibil să rămînă mai mult timp în această locuinţă părăsită de secole. O luă la fugă. Afară, soarele strălucea şi căldura era binevenită. Ploaia îi înmuiase îmbrăcămintea şi mici picături de rugină pătau ţeava puştii.

Îl căută pe Towser, dar nu-l găsi. Nu era sub camionetă, nu era nicăieri. Taine strigă, dar nimeni nu-i răspunse. Singură vocea lui răsuna în spaţiul pustiu. Căutînd cîinele, înconjură casa. Nu exista uşă în spatele casei. Între unghiurile apropiate, zidurile din piatra cioplită grosolan formau acelaşi arc de cerc bizar. Pe Taine nu-l mai interesa acest amănunt ; îl prevăzuse. Pentru moment îşi căuta cîinele şi simţea cum îl invadează panica. Avea impresia netă că era foarte departe de ţara lui.

Cercetarea îi luă trei ore bune. Se înapoie în casă, dar Towser nu se afla nicăieri. Se reîntoarse în cealaltă lume, îl căută printre grămada de stînci, dar cîinele nu era nici acolo. Porni din nou prin deşert, dădu ocol colinei, se căţără pînă pe creastă, puse binoclul la ochi, dar nu văzu decît un pustiu care se întindea pretutindeni.

Sfîrşit de oboseală, bîjbîind, dormitînd de-a-n picioarele, se apropie de camionetă. Se rezemă cu spatele de banchetă şi căută să-şi vină în fire. În situaţia lui, să continue n-ar fi fost decît un efort zadarnic. Trebuia mai întîi să doarmă. Trebuia apoi să se întoarcă la Willow Bend, să umple rezervorul cu benzină şi să ia un altul de rezervă ca să-i ajungă, pînă ce-l va regăsi pe Towser. Nu putea să lase cîinele aici... era de neconceput ! Dar trebuia să facă un plan, să acţioneze inteligent ; colindînd aşa, fără rost, nu i-ar fi slujit cîinelui la nimic...

Se urcă în camionetă şi se-ntoarse către Willow Bend, luîndu-se după urmele slabe lăsate de cauciucurile sale pe nisip ; trebuia să-şi învingă somnul ce-i îngreuna pleoapele...

Trecînd pe dinaintea colinei mai ridicate, pe care văzuse obiectele de sticlă fumurie, se opri să-şi mai dezmorţească picioarele şi ca să nu adoarmă la volan. Acum, doar şapte aparate erau aşezate pe soclul lor. Dar pentru el, asta nu însemna nimic. Tot ceea ce dorea era să scape de oboseala care-l copleşea din nou, să se agaţe de volan, să parcurgă kilometrii şi să se întoarcă la Willow Bend, să ciupească cîteva ore de somn şi să plece din nou în căutarea lui Towser.

După ce parcursese ceva mai mult de jumătate din drum, zări o altă maşină. O contemplă zăpăcit, căci, exceptînd camioneta pe care o conducea el şi maşina aflată în garajul său, nici un alt vehicul cu exista în partea aceea unde se găsea casa lui.

Opri camioneta şi sări jos. Maşina cealaltă opri de asemenea. Trei oameni ţîşniră din ea : Henry, Beasly şi un individ care purta o stea la reverul hainei.

— Doamne ajută că i-am regăsit, dragul meu ! strigă Henry, îndreptîndu-se către el cu paşi mari.

— Nu mă rătăcisem, protestă Taine. Eram gata să mă-ntorc.

— E frînt de oboseală, zise omul care purta steaua la rever.

— Domnul acesta este şeriful Hanson, zise Henry. Am venit pe urmele tale.

— L-am pierdut pe Towser, mormăi Taine. Am fost destul de prost că l-am lăsat singur. Nu vă ocupaţi de mine, căutaţi-l pe el. Eu n-am nevoie de nimeni. Întinse mîna şi se prinse de uşa camionetei pentru a se ridica. Mi-aţi forţat uşa, îi zise brusc lui Henry. Aţi intrat cu forţa în casa mea, mi-aţi luat maşina...

— Trebuia neapărat, Hiram. Ne temeam să nu ţi se fi-ntîmplat ceva. Cele povestite de Beasly ne-au făcut părul măciucă.

— Luaţi-l la voi, în maşină, zise şeriful. Asta-i cel mai bun lucru. Eu îi voi conduce camioneta.

— Dar trebuie să-l caut pe Towser...

— Nu vei putea face nimic înainte de a te odihni puţin. Henry îl sprijini, îl conduse la maşina lor şi Beasly deschise uşa din spate.

— Ai vreo idee unde ne găsim? murmură Henry pe un ton conspirativ.

— Nu ştiu exact, mormăi Taine. Poate...

Henry rîse gîlgîit:

— Orice s-ar mai întîmpla, cred că n-are importanţă. Şi aşa publicitatea noastră e asigurată. Se vorbeşte despre noi la radio şi cu litere mari în jurnale. Satul forfoteşte de reporteri şi de fotografi, se aşteaptă personaje de vază. Crede-mă, dragul meu, a dat norocul peste noi.

Taine nu-l mai auzea. Nici n-ajunsese bine în scaun, că şi adormise profund.

Se deşteptă şi rămase foarte liniştit în pat. Văzu că perdelele erau trase, camera paşnică şi răcoroasă. „E foarte plăcut — îşi spuse el — să te deştepţi din somn într-o odaie pe care o cunoşti... pe care ai cunoscut-o dintotdeauna, într-o casă pe care au stăpînit-o toţi ai tăi de aproape un secol..."

Apoi amintirile îi invadară brusc memoria şi sub şocul lor îşi reveni imediat.

Zgomotele de afară ajunseră acum ca un fel de murmur neîntrerupt pînă la el. Sări din pat şi trase perdeaua. Uitîndu-se pe fereastră, văzu un cordon de trupe care reţinea mulţimea ce asediase curtea lui şi toate celelalte „lumi" de dincolo de ea. Lăsă perdeaua şi începu să-şi caute ghetele, căci în rest era îmbrăcat. Se gîndi că Henry şi Beasly îl aduseseră în pat şi-i scoseseră încălţămintea, fără să se mai

ostenească să-l dezbrace mai departe. Dar nu-şi mai amintea nimic. Lumea încetase să existe pentru el din clipa în care Henry îl zvîrlise ca pe un pachet pe bancheta din spatele maşinii.

Îşi găsi ghetele jos, la piciorul patului, şi se aşeză să şi le pună. În acest timp, mintea îi lucra febril. Ce avea de făcut? Mai întîi să-şi procure benzină, prin orice fel de mijloc, să umple rezevorul camionetei, să pună deoparte, în spate, unul sau două bidoane suplimentare, apoi să ia ceva de mîncare, de băut şi, poate, sacul de dormit. Nu admitea să se mai întoarcă pînă nu-şi va fi găsit cîinele. Îşi înnodă şireturile şi trecu în *living-room*. Aci nu se afla nimeni, dar în bucătărie se auzea zgomot de voci.

Privi din nou prin cealaltă fereastră; deşertul era tot acolo, neschimbat. Băgă de seamă că soarele se înălţase ceva mai sus pe cer, în timp ce în curtea dinaintea casei era încă după-amiază.

Îşi consultă ceasul, văzu că arată circa şase şi, judecînd după unghiul format de umbră în momentul în care aruncase o ochiadă afară, prin fereastra camerei, ghici că era ora şase seara. Tresări, încercînd un sentiment de vinovăţie; dîndu-şi seama că dormise douăzeci şi patru de ore încontinuu. N-avusese intenţia să doarmă atît de mult şi să-l lase pe Towser atîta timp singur.

Se îndreptă spre bucătărie, unde găsi trei persoane: pe Abbie, pe Henry şi pe un om în uniformă militară.

— Iată-te, în sfîrşit! strigă Abbie, plină de voioşie. Ne întrebam cînd ai să te scoli.

— Ai cafea, Abbie?

— O oală plină. Am să-ţi prepar şi ceva de mîncare.

— Numai pîine prăjită, zise Taine. Sînt grăbit. Trebuie s-o iau din loc să-l caut pe Towser.

— Hiram, spuse Henry, ţi-l prezint pe colonelul Ryan din garda naţională. Oamenii săi sînt afară.

— Da, i-am văzut pe fereastră.

— Prezenţa lor a fost necesară, zise Henry. Absolut necesară. Şeriful n-ar fi putut ţine piept singur. Am fost invadaţi. Oamenii ar fi năruit casa. Atunci l-am chemat pe guvernator.

— Aşează-te, Taine! ordonă colonelul. Am să-ţi vorbesc.

— De acord, răspunse Taine, luînd un scaun. Îmi pare tare rău că trebuie să plec aşa de repede, dar mi-am pierdut cîinele *acolo*.

— Această întîmplare, zise colonelul, pe un ton suficient, este mai importantă decît oricare cîine.

— O, colonele, asta dovedeşte numai că nu-l cunoaşteţi pe Towser. Este cel mai minunat cîine pe care l-am avut

vreodată şi totuşi, să mă credeţi, am avut destui pînă la el. Era un căţeluş cînd l-am luat la mine şi de ani de zile este prietenul meu.

— De acord, zise coloneul, e prietenul dumitale. Dar asta nu împiedică să-ţi vorbesc.

— Stai liniştit şi ascultă, zise Abbie. Tocmai vream să vă servesc cîteva felii de cozonac şi Henry a adus şi ceva din cîrnaţii pe care noi îi cumpărăm de la fermă.

Uşa din spate se deschise; Beasly intră, umblînd împiedicat şi însoţit de un nemaipomenit zornăit metalic. Ducea cu el trei bidoane de benzină goale în mîna dreaptă, două în mîna stîngă, iar bidoanele se ciocneau între ele în ritmul mersului său.

— Hai, spune o dată! urlă Taine către Henry. Ce-ai mai născocit?

— Haide, zise Henry, nu te enerva! Nici nu-ţi poţi face idee cîte probleme trebuie să rezolvăm. Am încercat noi să trecem pe aici un rezervor mare, dar n-a fost cu putinţă. Am fost inspitiţi să doborîm zidul bucătăriei, ca să-l aducem, dar n-am putut.

— Cum? Ce-aţi făcut?

— Am vrut, zic, să doborîm zidul bucătăriei, repetă Henry cu calm. Printr-o uşă obişnuită, nici unul dintre aceste mari rezervoare de benzină nu putea fi introdus în casă. Şi tot încercînd, am descoperit că toată casa, în întregime, e tapisată cu un soi de material asemănător aceluia pe care l-au întrebuinţat la planşeul din pivniţă. Cînd izbeşti în el cu barda, oţelul se toceşte şi el.

— Dar, Henry, această casă este a mea şi nimeni n-are dreptul s-o dărîme.

— Nici n-ar putea, oricum, spuse colonelul. Dar spune-mi, Taine, aş vrea să ştiu ce fel de material e acesta...

— Priveşte cu sînge rece lucrurile, Hiram, îl sfătui Henry. Afară există o lume nouă, care ne aşteaptă.

— Nu te aşteaptă nici pe tine şi nici pe nimeni, vociferă Taine.

— Această lume va trebui explorată. Pentru a o cerceta, e necesar să avem o rezervă mare de benzină. Şi cum nu putem să ne folosim de un rezervor, adunăm tot felul de bidoane. Pe urmă, vom aranja nişte conducte în casă, şi...

— Dar, Henry...

— Aş dori, zise cu asprime Henry, să încetezi să mă tot întrerupi şi să mă laşi o dată să-ţi vorbesc. Nici nu-ţi poţi imagina problemele la care trebuie să facem faţă. Iată-ne opriţi în loc numai pentru că o uşă nu e de mărime reglementară. Totuşi, trebuie să transportăm material chiar aici, trebuie să putem folosi maşini. În ceea ce priveşte vehiculele

și camioanele, nu m-ar durea capul. Pot fi demontate și trecute dincolo, bucată cu bucată. Cu un avion însă ar fi cu totul altă poveste.

— E rîndul tău să mă asculți acum, Henry. Nu voi permite nimănui să-mi aducă un avion în curte. Această casă aparține familiei mele de mai bine de un veac, ea este a mea, am drepturi asupra ei, nu veți putea să le uzurpați și să-mi aduceți aici tot felul de murdării.

— Dar, se văicări Henry, noi avem cu adevărat nevoie de un avion... Se poate ajunge mult mai departe cu un avion.

Beasly traversă bucătăria, făcînd un zgomot imens cu bidoanele sale, și trecu în *living-room*.

Colonelul oftă :

— Sperам, domnule Taine, că dumneata vei înțelege cum se prezintă lucrurile. După credința mea, datoriile dumitale de patriot sînt foarte limpezi : ele te obligă să conlucrezi cu noi. Bineînțeles, guvernul ar putea să-și exercite drepul său de constrîngere și să deschidă un proces, dar aș prefera să acționăm altfel. Cu toate că prezența mea nu este oficială, pot să te asigur că autoritățile ar dori mai curînd să încheie cu dumneata o înțelegere de comun acord.

— Mă întreb, zise Taine, care nu cunoștea dedesubturile problemei și voia să-i ducă ușurel de nas, dacă acest drept de constrîngere ar fi aplicabil în cazul meu. După cîte știu, el se exercită numai asupra bastimentelor și drumurilor...

— Tocmai, este vorba de un drum, îi întoarse vorba colonelul cu un ton sec. De un drum care, trecînd prin casa dumitale, duce într-o altă lume.

— Mai întîi, spuse Taine, guvernul ar trebui să dovedească că acest drum este de interes public, deci că refuzul meu de a-i ceda dreptul meu de proprietate încalcă o procedură guvernamentală și...

— Cred, îi tăie vorba colonelul, că guvernului nu-i va fi greu s-o demonstreze.

— Iar mie, se supără Taine, cred că nu-mi va fi greu să-mi asigur serviciile unui avocat.

— Dacă vorbești serios, interveni Henry, mereu îndatoritor, și dacă vrei, într-adevăr, un avocat bun — bănuiesc că e cazul —, aș fi fericit să-ți recomand o persoană capabilă de a reprezenta cît mai bine interesele tale și asta la un preț foarte rezonabil.

Colonelul se ridică furios :

— Încă n-ai terminat cu noi, Taine. Guvernul are mai multe întrebări de pus. Mai întîi, el intenționează să te întrebe cum ai mașinat toate astea. Ești gata să-i răspunzi?

— Nu, zise Taine. Nici nu mă gîndesc.

„Ei cred că toate astea le-am pus la cale eu — își zise el cu oarecare neliniște — de aceea se reped asupra mea ca o haită de lupi, ca să-ncerce să descopere cum am ajuns aici. Viziunea F.B.I.-ului, a Departamentului de stat, a Pentagonului îi trecu prin minte și genunchii îi tremurară, cu toate că stătea pe scaun. Colonelul îi întoarse spatele și ieși din bucătărie, rigid, ca un adevărat militar. Trecu prin ușa din spatele casei, pe care o trînti în urma lui. Henry îl cîntări pe Taine cu o privire avidă, de om de afaceri.

— E serios ceea ce ai spus? se informă el. Cu adevărat ai intenția să le ții piept?

— Incepe să-mi fie lehamite, zise Taine. N-au dreptul să intre la mine și să dea comenzi fără să mă-ntrebe mai întîi pe mine. Puțin îmi pasă de ce-ar putea gîndi. Această casă îmi aparține. Aici m-am născut, aici am trăit tot timpul, o iubesc mult și...

— Da, zise Henry. Te-nțeleg foarte bine.

— E poate copilăros din partea mea, dar m-ar fi plictisit mai puțin dacă ar fi fost dispuși să-mi explice ce intenție au cînd vor fi luat casa în stăpînirea lor. Or, am impresia că ei nici nu se sinchisesc să-mi ceară măcar părerea. Să știi, Henry, că situația e mai complicată decît ai crede-o la prima vedere. Orice s-ar gîndi Washingtonul, nu-i de ajuns să vină aici, să se instaleze și să conducă operațiile. Se întîmplă aici un lucru ieșit din comun și trebuie acționat cu discernămînt...

Henry îi tăie vorba:

— Ascultîndu-te vorbind cu colonelul, îmi spuneam că atitudinea ta e demnă de elogii și merită ajutorul nostru. Ca un bun vecin, n-aș putea să te las să lupți singur în colțișorul ăsta de pămînt. Noi doi am putea să angajăm pe cel mai formidabil avocat în stare să ne apere, dacă se va face proces. Pînă atunci, oricum, să facem o companie imobiliară. Astfel, lumea cea nouă care ne aparține va fi asigurată că exploatarea ei se va face după dorințele tale. În mod evident, Hiram, mie îmi revine rolul de a te sprijini, pentru că noi sîntem deja asociați în afacerea cu televizorul.

— Televizorul? Ce mai e și istoria asta? strigă Abbie cu vocea ei ascuțită, punînd farfuria cu prăjituri sub nasul lui Taine.

— Ascultă-mă, Abbie, zise împăciuitor Henry, ți-am explicat doar că televizorul tău e blocat în spatele zidului despărțitor din pivniță și nu se știe cînd îl vom putea scoate de acolo...

— Aa, daa? zise Abbie, aducînd farfuria cu cîrnați și turnînd cafea într-o ceașcă.

Beasly trecu din nou prin *living-room* și ieși prin ușa din spate, nelipsit de acompaniamentul său muzical.

— După toate astea, spuse Henry, urmărindu-și planul, *sper că ți-am fost de un mare ajutor. Nu cred că ai fi putut* face mare lucru fără mașina de calculat pe care ți-am trimis-o.

— Iar o ia de la capăt, gîndi Taine. Henry, crede că am tras sforile eu singur în această poveste. Zîmbi. Dar Beasly nu ți-a povestit ?

— Oo, doar știi tot ce trăncăne Beasly !...

Aici era încurcătura. Sătenii nu vedeau în toate decît scornelile obișnuite ale lui Beasly. Nimeni nu credea o iotă din ce spunea el.

Taine luă ceașca și bău cafeaua ca să cîștige timp și să reflecteze la răspunsul pe care trebuia să-l dea. Dar nu era cu putință să dea un răspuns. Adevărul ar fi părut și mai de necrezut decît orice minciună.

— Cu mine poți vorbi deschis, Hiram. În fond, noi sîntem asociați.

„*Mă ia drept un prost* — gîndi Taine. *Își închipuie* că mă poate duce cu preșul, ca pe alții".

— Dacă ți-aș spune adevărul, Henry, nu m-ai crede de loc.

Henry se ridică și zise resemnat :

— Ei bine, păcat ! Oricum, îmi pare că nu-i nici o grabă...

Beasly traversă din nou bucătăria, bălăbănindu-și bidoanele.

— Îmi trebuie puțină benzină, zise Taine, ca să-l caut pe Towser.

— Mă ocup eu de asta, promise mieros Henry. Ți-l voi trimite pe Ernie cu cisterna. Se vor umple bidoanele, folosind un sistem de tuburi. Și voi căuta pe cineva să te însoțească.

— Nu-i nevoie. Pot merge și singur.

— Dacă am avea măcar un emițător-radio ! Cu el ai *putea să păstrezi legătura cu noi.*

— Dar nu-l avem. Și nu pot să aștept, Henry. Towser e acolo...

— Sigur. Știu cît de mult îl iubești. Hai, du-te de-l caută. văd că ești convins că asta-i datoria ta. În timpul ăsta voi pune eu afacerea noastră pe roate ; am să angajez juriști ca să elaboreze convențiile viitoarei noastre companii imobiliare...

— A propos, Hiram, zise Abbie. N-ai vrea să-mi faci un serviciu ?

— Ba da, răspunse Taine.

— Fii amabil, vorbește cu Beasly. Se poartă ca un imbecil. N-avea nici un motiv să ne părăsească. Am fost poate un pic dură cu el, dar e atît de tont, că te scoate din răb-

dări. Ieri a şters-o de la lucru ca să-i ajute lui Towser să scoată din bîrlog o marmotă şi...

— Îi voi vorbi, murmură Taine.

— Mulţumesc, Hiram. Pe tine te va asculta. Eşti singurul pe care-l ascultă. Şi regret că n-ai avut timp să-mi repari televizorul înainte de această istorie. Fără el sînt ca şi moartă. Îi simt lipsa în salonul meu. Ştii, acest televizor se armoniza perfect cu restul mobilierului.

— Da, ştiu, zise Taine.

— Nu vii, Abbie? întrebă din uşă Henry şi, foarte sigur de sine, ridică mîna în semn de adio. Pe curînd, Hiram. Bazează-te pe mine!

„Vorbă să fie", gîndi Taine.

După plecarea lor, se întoarse la masă şi se cufundă greoi în scaunul său. Poarta din faţa casei se deschise cu mare zgomot; cu sufletul la gură şi cu aer zăpăcit, Beasly dădu buzna în cameră şi strigă:

— S-a-ntors Towser! E aici şi a adus cu el o marmotă cum n-ai mai văzut niciodată.

Taine se sculă dintr-o săritură.

— O marmotă?! Această întindere de dincolo de poartă nu este lumea noastră, ci o altă planteă. Acolo nu există marmote.

— Vino tutuşi s-o vezi! urlă Beasly.

Se învîrti pe călcîie şi se năpusti afară, cu Taine pe urmele lui.

„Da — îşi zise Hiram —, in definitiv, această făptură se aseamănă foarte mult cu o marmotă mai mare... Sau, mai curînd, cu o marmotă din acelea desenate în cărţile pentru copii." Într-adevăr, stătea ridicată pe picioarele dinapoi şi — fixîndu-l pe Taine cu o privire foarte atentă — încerca să-şi păstreze o ţinută demnă.

Towser, el însuşi, era postat la vreo treizeci de metri. Neîncrezător, îşi menţinea cu prudenţă distanţa. Era înfipt la postul său de pîndă, ca un bun cîine gata să abată orice tentativă de fugă a animalului vînat.

Marmota se apropie de casă şi se opri. Pe urmă coti la stînga, în direcţia deşertului, şi se aşeză comod pe pămînt. Apoi îşi clătină capul mare şi-l contemplă pe Taine şi pe Beasly. În ochii ei, de un castaniu limpede, Taine distinse altceva decît o simplă privire de animal, de aceea luă repede cîinele în braţe şi-l strînse la pieptul său. Towser îşi privi stăpînul şi-l linse pe obraz cu limba lui umedă. Nelăsîndu-şi cîinele din braţe, Taine privi insistent marmota şi se simţi pătruns de linişte şi de recunoştinţă. „Totul merge bine acum" — gîndi el. Towser revenise.

Taine reintră în casă, trecu în bucătărie, puse jos cîinele, luă un blid şi-l umplu cu apă la robinet. Îl aşeză înaintea lui Towser, care năvăli asupră-i, lipăind cu sete şi inundînd linoleumul.

— Mai încetişor, zise Taine. Nu trebuie să te zoreşti.

Scotoci în frigider. Găsi cîteva resturi cu care umplu farfuria cîinelui. Acesta dădea din coadă ca să-şi arate mulţumirea, după obiceiul său.

— În teorie, zise Taine, ar trebui să-ţi tăbăcesc pielea, ca să te pedepsesc fiindcă ai luat-o la sănătoasa.

Beasly sosi şi el fuguţa.

— E straşnic de drăgălaşă această marmotă, îl încunoştinţă el pe Hiram. Ea aşteaptă pe cineva.

— Cu atît mai bine, răspunse Taine, cu gîndul aiurea. Îşi aruncă ochii spre pendulă. Este şapte şi jumătate. Am putea prinde informaţiile. Vrei să cauţi postul?

— De acord, ştiu unde e. Vorbeşte tocmai tipul de la New York.

— Da, făcu Taine, absent, privind prin fereastra *living-room*-ului. Marmota cu înfăţişare omenească nu se mişcase din loc. Era aşezată cu spatele la casă şi cu capul întors înspre direcţia de unde venise.

„Aşteaptă pe cineva" — spuse Beasly. Într-adevăr, avea aerul cuiva care aşteaptă, dar această ipoteză ţîşnise, desigur, doar din imaginaţia lui Beasly. „Dar dacă, totuşi, aştepta pe cineva — se întrebă Taine —, cine era? Sau, mai curînd, ce-ar putea fi?"

La ora actuală, fără îndoială, se şi răspîndise pe Pămînt zvonul că exista o uşă ce dădea într-o altă lume. Dar oare cîte uşi asemănătoare se deschiseseră în decursul secolelor?

După Henry, acolo se întindea o lume nouă, care aştepta venirea pămîntenilor. Dar nu era asta; era chiar contrariul. Vocea spicherului, prinsă tocmai în mijlocul unei fraze, trîmbiţă:

„... În sfîrşit, s-a decis să se acţioneze. Dacă am crede anumite surse, la Organizaţia Mondială a Naţiunilor se va cere astă-seară internaţionalizarea acestei lumi noi şi a uşii care duce spre ea... Cu privire la această uşă şi la casa locuită de numitul Hiram Taine n-avem noutăţi de spus. Este înconjurată de un secret absolut şi un cordon de trupe, formînd un zid masiv, interzice intrarea. Dacă se încearcă să se ia legătura telefonică cu acest domiciliu, o voce aspră răspunde că acest număr refuză toate apelurile. Cît despre Hiram Taine, nici el n-a ieşit din casă".

Taine se întoarse în bucătărie şi se aşeză.

— Vorbeşte despre tine, anunţă Beasly, cu un aer important.

„... În această dimineață, circulă zvonul că Taine, meș-teșugar pașnic al satului și negustor de antichități, pînă ieri cu totul necunoscut, ar fi revenit dintr-o călătorie pe care ar fi făcut-o pe acel nou tărîm. Dar chiar admițînd că știrea ar fi exactă, nimeni nu știe ce a descoperit el acolo. Nu posedăm nici cea mai mică lămurire suplimentară despre această lume, despre care știm doar că e un deșert actualmente lipsit de viață. Ieri seară, tîrziu, descoperirea unui obiect straniu în pădurea de cealaltă parte a drumului care se întinde de-a lungul domiciliului lui Taine a dat loc la o îndreptățită agitație. Dar și zona aceasta a fost îndată încercuită cu un cordon de trupe, iar colonelul Ryan, căruia i s-a atribuit comanda, refuză să dezvăluie natura descoperirii. Willow Bend își are însă personajul său misterios: un oarecare Henry Horton, care, în afară de oficialități, ar fi singura persoană ce poate pătrunde nestingherit în rezidența «Taine». *Întrebat mai de dimineață, Horton n-a spus mare* lucru, dar, în insinuările sale, a sugerat jurnaliștilor că *acolo* nu este lucru curat. El a făcut aluzie la o misterioasă afacere, în care Taine și el ar fi asociați, și a lăsat să se înțeleagă, printre rînduri, că el colaborase cu Taine la descoperirea acestei lumi. Este interesant de notat că Horton conduce o mică fabrică de calculatoare electronice. După unii bine informați, Horton ar fi livrat recent lui Taine unul dintre aparatele sale, a cărui utilitate e, de asemenea, înconjurată de un profund mister. Construcția acestei mașini ar fi reclamat, dacă ar fi să dăm crezare unora, șase sau șapte ani de lucru. Cît despre originea și chiar natura exactă a tuturor acestor evenimente va trebui — pentru a le cunoaște — să așteptăm rezultatele lucrărilor unei echipe de savanți, *care a părăsit astă-seară Washingtonul*, după o conferință la Casa Albă. La această conferință, care a durat toată ziua, au asistat reprezentanți ai armatei, ai Departamentului de Stat, ai serviciului secret și ai armamentului special. Impresia produsă în lumea întreagă de evenimentele de la Willow Bend nu se poate compara decît cu stupoarea resimțită, acum cîteva decenii, în clipa exploziei primei bombe atomice. Nenumărați observatori tind să creadă că implicațiile de la Willow Bend ar putea chiar să depășească, *în importanță, pe cele de la Hiroshima. Washingtonul insistă*, și lucrul e foarte natural, asupra faptului că aici e vorba de-o problemă internă și-și propune s-o trateze cît mai bine pentru interesele naționale. Dar în străinătate se ridică o adevărată furtună de proteste. Există glasuri care pretind că evenimentele din Willow Bend privesc lumea întreagă și nu o singură națiune. După un zvon neconfirmat încă, un delegat al Organizației Mondiale a Națiunilor ar sosi neîntîrziat

la Willow Bend. Franța, Marea Britanie, Bolivia și India au cerut Washingtonului autorizația să-și trimită acolo observatorii, iar celelalte țări nu vor întîrzia să facă și ele asemenea cereri. Lumea întreagă așteaptă în seara aceasta, cu o extremă neliniște, noutăți de la Willow Bend și..."

Taine întinse mîna, și radioul amuți cu un declic.

— După cum spune tipul, vom fi invadați de o ceată de străini.

„Da — își zise Taine—, o să fim poate invadați de-o ceată de străini, dar nu în sensul în care înțelege Beasly acest cuvînt. În prezent, dacă este vorba despre specia umană, termenul «străin» e demodat. N-ai putea să consideri un om al Terrei drept străin cînd o specie extraterestă trăieste la ușa de vizavi, fără doar și poate la ușa de vizavi... Cine erau ocupanții casei de piatră ? Și această specie era singura sau mai existau și altele ? Căci el însuși descoperise *o altă ușă* ce dădea pe o altă planetă, mai depărtată, și că *dincolo* existau poate cu mult mai multe lumi... Care era înfățișarea acestora, care era rațiunea de a fi a acestor porți spre alte lumi ?

Cineva sau *ceva* găsise mijlocul de a trece dintr-o planetă într-alta, fără să parcurgă mii de ani-lumină, doar așa, singur, prin spațiu... O metodă mai simplă și mai rapidă decît un voiaj. Odată drumul inaugurat, el rămînea deschis tuturora și era tot atît de ușor de parcurs ca și cum ai trece pragul unei singure camere.

Dar un amănunt, un amănunt ridicol îl intriga : rotația, mișcarea planetelor, a tuturor planetelor legate unele de altele. Își spuse că era imposibil să stabilești legături solide, reale între două obiecte care se mișcau independent unul de altul. Două zile mai devreme ar fi afirmat și el cu toată tăria că ideea aceasta era în ansamblul ei de-a dreptul fantastică și imposibilă. Totuși faptele o confirmau. Dacă te încrezi în logică, e de ajuns să existe o primă imposibilitate realizată, că a doua vine de la sine...

Cineva sună la ușă. Taine merse s-o deschidă. Era Erni, omul de la garaj.

— Henry mi-a spus că vrei benzină și am venit să te înștiințez că nu ți-aș putea-o procura mai curînd de mîine dimineață.

— N-are nici o importanță, zise Taine, nu mai am nevoie...

SFIRȘITUL ÎN NUMĂRUL VIITOR

CLIFFORD D.
SIMAK

Poarta care duce dincolo

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Hiram Taine, un localnic din orăşelul Willow Bend, are un atelier de reparaţii şi se ocupă şi cu negoţul de antichităţi. Henri Horton, la îndemnul soţiei sale Abbie, aduce la reparat un uriaş televizor. Ca prin minune, aparatul începe să funcţioneze, ba chiar să transmită şi emisfunea în culori.

Apoi se întîmplă şi alte fapte bizare spre uimirea lui Taine şi a lui Beasly, un ins cam slab de minte, dar care iubea şi se-nţelegea cu animalele. (Beasly fusese omul de serviciu al familiei Horton, dar plecase, iar acum locuia la Taine.) Cîinele lui Taine, Towser, vînător de marmote, îl face pe stăpînul său să descopere îndărătul casei sale un deşert care se ivise şi el în mod miraculos. Curînd, observă nişte făpturi stranii care părăsesc peronul casei lui şi se pierd în pustiu. Taine îşi ia camioneta şi porneşte în urmărirea vizitatorilor săi. Într-un tîrziu descoperă o altă casă, care, la rîndul ei, dădea în altă lume.

La întoarcerea acasă, Taine află că Horton alarmase autorităţile.

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Se grăbi să închidă uşa, se rezemă de ea şi gîndi mai departe. „Va trebui, oricum, să le ţin piept, într-o zi sau alta. Nu pot închide uşa mea lumii întregi, aşa, la nesfîrşit. Mai curînd sau mai tîrziu, Terra şi cu mine vom fi în război". Cugetă că era caraghios să priveşti situaţia în acest fel, dar acesta era adevărul...

El stăpînea un lucru pe care Terra îl reclama, pe care Terra îl dorea sau credea că-l doreşte. Dar, în ultimă analiză, responsabilitatea îi aparţinea lui. Evenimentele se desfăşuraseră la el, în casa lui, el îi servise pe extratereştri, inconştient, dar totuşi îi servise. „Acest teren, această casă sînt ale mele — îşi repeta el cu încăpăţînare —, şi această lume, de dincolo, nu este decît o prelungire a curţii mele. Oricare

ar fi dimensiunea ei, oricare ar fi locul unde sfîrșește, lumea aceea e o prelungire a curții mele..."

Beasly nu mai era în bucătărie. Taine trecu în **living-room**, Ghemuit în fotoliul tapițat cu aur, Towser sforăia încetișor. Taine hotărî să nu-l deranjeze. În definitiv, își zise, și-a cîștigat cu prisosință dreptul să doarmă unde-ar voi. Se îndreptă spre fereastră, văzu deșertul care se întindea mereu, pînă la orizontul îndepărtat... Drept sub ochii lui, așezați unul lîngă altul, se aflau marmota și Beasly, cu spatele întors la casă, cu privirea ațintită asupra cîmpiei pustii.

Printr-un raționament de neînțeles, lui Taine îi păru natural ca marmota și Beasly să se găsească împreună... gîndi chiar că ei doi se simțeau bine în comun.

Și părea un bun început ca un om și o făptură extraterestră — răsărită din această „altă lume" — să se poată așeza liniștiți unul lîngă altul.

Taine se strădui să-și reprezinte, în imaginație, sistemul unor lumi legate una de alta, din care în prezent făcea parte și Terra. Posibilitățile inerente acestei legături ridicară în capul său o furtună de întrebări.

„Să admitem că ar fi stabilit un contact între Pămînt și celelalte lumi. Ce s-ar întîmpla apoi?" La urma urmei, dacă te gîndeai mai bine, contactul acesta se și stabilise și încă într-un fel atît de natural, atît de puțin teatral, că nu puteai vedea în el o întîlnire „importantă", datată istoric. Căci marmota și Beasly intraseră în legătură, și dacă totul continuă să se petreacă astfel el. Taine, n-avea de ce să se neliniștească. „În această întîmplare — urmă el în gînd — nimic nu fusese lăsat la voia soartei. Planurile fuseseră trasate cu minuțiozitate și fuseseră executate cu o precizie care denota o îndelungată obișnuință. Inaugurarea acestei lumi nu era pentru ei primul eveniment de acest fel și nu va fi nici ultimul"

Micile creaturi cu față de șobolan descinseseră din spațiu (cîți ani-lumină ne despărțeau de ei nimeni n-ar putea să ghicească), venind cu vehiculul pe care-l descoperise Taine în pădure. Pe urmă ei își îngropaseră nava în pămînt, poate întocmai ca un copil ce-și ascunde o farfurie turnînd peste ea o grămadă de nisip. După aceasta, ei se duseseră în casa lui și construiseră aparatura care trebuia s-o transforme într-un tunel ce lega două lumi. Acest lucru fiind făcut, necesitatea de a traversa spațiul nu mai exista; fusese nevoie de un singur voiaj pentru a lega între ele cele două planete. Odată îndeplinită misiunea, micile ființe cu fața de șobolan plecaseră, dar nu fără a-și lua precauțiile necesare pentru ca poarta care făcea legătura cu planeta lor să poată rezista la toate asalturile. De aceea, ei fortificaseră casa, pe dinăuntru, cu niște pereți făcuți dintr-un material-minune, capabil să înfrunte oțelul unei securi și, cu

siguranță, chiar atacuri mult mai puternice. Pe urmă, în șir indian și mergînd la pas, plecaseră spre colina pe care-și regăsiră cele opt mașini spațiale așezate pe soclurile lor. Din aceste mașini nu mai rămăseseră decît șapte. Micile ființe părăsiseră Pămîntul pentru a se duce poate pe o altă planetă ca să deschidă o altă ușă, ca să stabilească legătura cu o altă lume.

„Dar — gîndea Taine — mult mai importantă decît legătura între lumi ar putea fi legătura între locuitorii acestor lumi... Micile creaturi cu fețe de șobolan erau niște exploratori și pionieri care căutau alte planete asemănătoare Pămîntului. Făptura aceea care aștepta afară, lîngă Beasly, trebuia să urmărească un anumit plan, și în curînd Pămîntul, la rîndul său, ar avea, poate, un rol de jucat în acest plan."

Taine se îndepărtă de la fereastră, privi camera și o găsi așa cum fusese întotdeauna, chiar în timpul celor mai vechi amintiri ale sale. Cu toate schimbările exterioare, cu toate întîmplările care se desfășurau afară, odaia rămăsese neschimbată. „Iată realitatea — cugetă Taine — iată singura realitate care există, și, orice s-ar întîmpla, eu sînt aici, la mine, în această cameră... cu șemineul ei înnegrit de atîtea focuri iernatice, cu vechile și roasele volume de pe etajere, cu fotoliul și vechiul covor uzat de pașii celor ce l-au călcat în picioare în răstimpul unui secol, cu amintirea ființelor iubite, ce vor dăinui veșnic în mine..."

Dar știa și faptul că aceasta nu era decît calmul dinaintea furtunii. Curînd au să soseaască autoritățile... echipa de savanți, funcționarii administrației, militarii, observatorii țărilor străine... Își dădea bine seama că împotriva acestora era fără apărare. Orice ar putea spune, orice ar putea gîndi, un singur om nu putea ține piept lumii întregi.

De mîine casa aceasta nu va mai fi a familiei Taine. După aproape un secol, un nou destin o aștepta. Și, pentru prima oară după toți acești ani, nu se va mai găsi aici un Taine care să doarmă sub acoperișul ei.

Contemplă șemineul, etajerele, simți prezența palidelor fantome care treceau prin casă și ridică o mînă șovăitoare, ca și cum și-ar fi luat adio de la ele, de la tot, fantome și încăpere, apoi o lăsă să recadă.

„La ce bun ?" — gîndi Taine, ieșind din casă. Afară se așeză pe treptele peronului. Beasly îl auzi și se întoarse spre el.

— E foarte drăguță, îi spuse, bătînd ușor cu palma spinarea marmotei. Ai zice, un mare ursulache de pluș.

— Da, răspunse Taine. Văd.

— Dar ce este grozav e că pot să-i vorbesc.

— Da, știu, zise Taine, aducîndu-și aminte că Beasly „vorbea" tot așa și cu Towser. Se întrebă cum ar fi dacă ar trăi în lumea simplistă a lui Beasly. Și admise că, în anumite ocazii,

ar fi foarte plăcut... Făpturile care semănau cu şobolanii ajunseseră aici cu o astronavă, dar de ce veniseră la Willow Bend, pentru ce aleseseră casa lui, fiindcă era singura din sat care le putea furniza materialul necesar la fabricarea atît de rapidă şi atît de uşoară a aparaturii lor ? Căci, cu siguranţă, ele au folosit maşina electronică de calculat ca să-şi facă rost de echipamentul de care aveau nevoie. Aşadar, aici cel puţin Henry nu se înşelase. Reflectînd mai departe, Taine admise că şi Henry jucase cu adevărat un rol în această întîmplare. Prevăzuseră oare acei „vizitatori" că în săptămîna scursă, în această casă de aici, toate aranjamentele probabile vor fi în profitul lor ? În afară de talentele lor felurite şi de tehnologia lor evoluată, mai erau ei dotaţi şi cu clarviziune ?

— Vine cineva, zise Beasly.

— Nu văd pe nimeni.

— Nici eu, dar marmota mi-a zis că da... e sigur că vine...

— Ce zici ?

— Ţi-am mai explicat că ea îmi vorbeşte. Uite, îi văd şi eu acum.

Ei erau încă departe, dar înaintau cu repeziciune. Păreau trei pete mici, care se iviseră din pustiu.

Taine îi privea cum se apropie. O clipă îi veni ideea să-şi caute puşca. Dar, deşi se gîndi la aceasta, nu se clinti de loc. Arma nu i-ar fi servit la nimic ; ar fi fost un gest stupid s-o ia, ba chiar o atitudine stupidă.

„Cel mai simplu ar fi — îşi zise — să primesc cu mîinile goale şi curate aceşti soli ai unei alte lumi".

Ei se apropiau şi i se părea că erau aşezaţi pe un fel de fotolii invizibile care se deplasau foarte repede în văzduh. Taine constată că erau nişte umanoizi — cel puţin aşa făceau impresia. Erau în număr de trei.

Cînd sosiră, un mare suflu de aer îi însoţi. Se aşezară, pe neaşteptate, la vreo treizeci de metri de peronul unde stătea Taine. El nici nu mişcă, nici nu vorbi... N-avea nimic de spus, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Ca înfăţişare, ei erau niţel mai scunzi decît el şi erau tot aşa de negri ca un as de pică. Purtau pantaloni scurţi şi strîmţi şi un fel de maiouri cam lungi, ambele veşminte de culoarea cerului de aprilie.

Dar ceva era şi mai şi. Aceştia umanoizi călăreau pe nişte şei prevăzute cu claxoane şi un fel de truse sau de efecte militare fixate la chingi, dar sub care nu existau nici un fel de cai. Şeile zburau în aer, chingile atîrnau la vreun metru deasupra solului, iar umanoizii, aşezaţi liniştiţi pe şeile lor, îl priveau, şi el de asemenea îi privea. În sfîrşit, Taine se sculă şi făcu cîţiva

paşi în direcţia lor ; îndată şi **ceilalţi** se lăsară să lunece la pămînt şi înaintară tustrei, părăsindu-şi şeile, care rămaseră *nemişcate*, sus, în văzduh. Taine se apropie, umanoizii se apropiară, la rîndul lor, pînă la vreo doi metri distanţă.

— Dinşii îţi spun „bună ziua", declară Beasly, şi-ţi doresc fericire.

— Bun, ei bine, spune-le... dar în definitiv, de unde ştii tu toate astea ?

— Marmota îmi spune ce îndrugă ei, iar eu îţi repet ţie vorbă cu vorbă. Tu îmi vorbeşti mie, eu îi vorbesc marmotei, iar ea le vorbeşte lor. Şi iacă, aşa, ne descurcăm. De aceea este ea aici.

— Atunci, ă... ă... ă..., făcu Taine, deci tu poţi cu adevărat să-i vorbeşti ?

— Ţi-am mai spus doar, strigă Beasly. Ţi-am spus, de asemenea, că vorbeam şi cu Towser, dar m-ai crezut ţicnit...

— Tu eşti telepat ! strigă Taine. Şi, dintr-o dată, situaţia se prezentă şi mai complicată : nu numai că fiinţele asemănătoare cu şobolanii prevăzuseră ce le-ar putea oferi casa lui, dar ele intuiseră, de asemenea, prezenţa unui telepat în apropiere.

— *Ce-nseamnă cuvîntul ăsta, Hiram ?*

— N-are nici o însemnătate. Spune-i prietenei tale, marmotei, să le spună **lor** că sînt fericit să fac cunoştinţă cu **ei** şi că le stau la dispoziţie dacă au nevoie de mine. Stînjenit, Taine îi privea cu atenţie pe cei trei străini : văzu că maiourile lor erau prevăzute cu o mulţime de buzunare şi că aceste buzunare erau gata să crape de pline ce erau, fără îndoială cu obiecte ce corespundeau tutunului, batistelor şi bricegelor terestre.

— Ei au venit, anunţă Beasly, ca să facă schimb.

— *Schimb ?!*

— Da, comerţ ! Da' ce crezi ? Beasly izbucni în rîs. Cînd mă gîndesc că au picat în labele unui chilipirgiu yankeu. Aşa îţi spune Henry. Spune că eşti în stare să jumuleşti pe oricine...

— Lasă-mă-n pace cu Henry, porunci Taine. Şi aşa aud destul vorbindu-se despre el.

Se aşeză jos, şi cele trei făpturi se aşezară în faţa lui

— Întreabă-i ce vor să-mi vîndă.

— Idei, zise Beasly.

— Idei ! E de-a dreptul stupid...

Dar, deodată, îşi dete seama că nu era de loc aşa. Din tot felul de mărfuri susceptibile de a fi schimbate între două rase, ideile erau cele mai preţioase şi cele mai comode de mînuit. Ele nu ocupau loc, nu tulburau echilibrul economic al ţărilor,

cel puțin nu imediat, ci, dimpotrivă, contribuiau la dezvoltarea civilizațiilor mai mult decît comerțul cu obiecte concrete.

— Întreabă-i ce doresc, zise Taine, în schimbul ideii care le-a îngăduit să fabrice aceste șei.

— Ei doresc să afle ce le poți oferi tu.

Aci era buba. Nu era ușor să găsești un răspuns. Automobilele, camioanele, motorul cu combustie internă... nu, fără îndoială, nu i-ar fi interesat, deoarece ei aveau șeile lor zburătoare. Din punctul lor de vedere, în materie de transport, Pămîntul era în întîrziere. Construcția caselor... nu, cu greu ai putea rîndui asta în categoria ideilor, și de altfel aveau și ei o *cabană*, *acolo*, în pustiu. Știau, așadar, ce este o casă... Îmbrăcăminte... nu, aveau și asta. Vopsitoria, gîndi el, poate că vopsitoria...

— Întreabă-i dacă vopsitoria îi interesează, îi spuse lui Beasly.

— Ei întreabă ce-i aceea și te roagă să le explici.

— Bine, de-acord. Să-ncercăm. Vopseaua este o substanță protectoare pe care, practic, o putem întinde cu ușurință pe orice fel de suprafață. E ușor de împachetat, ușor de aplicat; vopsitul protejează obiectele împotriva uzurii și a coroziunii; pe deasupra, e decorativ și poate fi făcut în mai multe culori diferite. În sfîrșit, fabricarea vopselelor nu costă scump.

— În mintea lor, ei ridică din umeri, zise Beasly. Nu-i prea interesează ce le propui, dar își dau silința să te-asculte. Continuă, de aceea, să le explici.

„Situația se va aranja", își spuse Taine. Era modul de discuție cu care era obișnuit. Se lăsă mai comod pe pămînt, se aplecă ușor înainte, scrutînd cu privirea cele trei fețe ca abanosul, cu totul *nepăsătoare*, și încercă să le surprindă gîndurile. Nu era în stare. Ei arătau o față ca de lemn. Taine fu îmbărbătat. Acum se simțea la-ndemînă, era în elementul său. În aceste trei personaje, care stăteau în fața lui, subconștientul său percepea prezența unei nemaipomenite tenacități, cum nu mai întîlnise niciodată la oamenii cu care făcuse negustorie. Și asta îi plăcu.

— Spune-le, reluă el, că încă nu sînt complet decis. M-a luat prea repede gura pe dinainte. În fond, vopsitoria este o idee strașnic de pretențioasă.

— Ei îți cer *dintr-o simplă bunăvoință*, fără ca să-i intereseze cu adevărat, să fii amabil și să-ți urmezi explicațiile. „I-am prins în undiță — își zise Taine — dacă voi conduce cu pricepere afacerea..." Și se instală mai bine, ca să negocieze în largul său.

★

Cîteva ore mai tîrziu, Henry Horton își făcu apariția. Era însoțit de un domn foarte politicos, îmbrăcat fără cusur, care ținea sub braț o mapă impresionantă. Amîndoi se opriră pe scări, complet aiuriți.

Chircit la pămînt, Hiram Taine mîzgălea cu vopsea o bucată de scîndură, sub privirea interesată a extratereștilor. Judecînd după petele care le vopsiseră străinilor anatomia, se înțelegea clar că extratereștrii erau foarte prinși de această îndeletnicire. Alte capete de scînduri, mînjite de vopsea, și vreo douăzeci de cutii vechi de tablă erau răspîndite pe jos.

Taine își ridică fruntea, îi văzu pe musafirii săi și le făcu un semn :

— Sper că unul dintre ăștia va mușca pînă la urmă momeala...

— Hiram, spuse Henry cu un aer și mai important ca de obicei, îți prezint pe domnul Lancaster, reprezentantul special al Organizației Mondiale a Națiunilor.

— Încîntat să vă cunosc, domnule, declară Taine. Mă-ntreb dacă dumneavoastră...

— Domnul Lancaster a fost pradă unor dificultăți în clipa traversării „hotarelor", acolo, afară, explică Henry cu un aer măreț. I-am oferit serviciile mele. I-am explicat că noi sîntem asociați mai dinainte.

— Domnul Horton a fost foarte amabil, zise Lancaster. Acest imbecil de sergent...

— Trebuie să știi cum să-i iei pe oameni, zise Henry.

Taine băgă de seamă că această observație nu era de loc pe placul delegatului.

— Puteți să-mi explicați, domnule Taine, întrebă Lancaster, ce vă pregăteați să faceți ?

— Un troc, zise Taine.

— Un troc !? Ce curios fel de a vă exprima...

— La noi, se grăbi să explice Henry, acest cuvînt are o savoare specială Cînd tratezi cu cineva, te mulțumești să faci schimb de mărfuri, dar cînd faci troc, cauți să-ți jumulești partenerul.

— Foarte interesant, zise Lancaster. Și... bănuiesc că erați tocmai pe punctul să-i jumuliți pe acești domni în maiouri azurii.

— Hiram e nemaipomenit de capabil, spuse cu mîndrie Henry. Se ocupă de antichități și trebuie de aceea să întrebuințeze multă dibăcie ca să...

— Pot să vă-ntreb, reluă Lancaster, ignorîndu-l cu desăvîrşire pe Henry, ce faceţi cu aceste cutii de vopsele ? Aceştia domni sînt clienţi virtuali sau...

Taine zvîrli capătul de scîndură şi se ridică furios.

— Dacă aţi tăcea numai cinci minute, strigă el. Încerc să vă spun ceva de cînd aţi intrat, în curte, dar n-ajung să strecor un cuvînt. Şi cu toate astea, meritã ostenceala, puteţi să mă credeţi...

— Hiram ! exclamă înspăimîntat Henry.

— Nu-i nimic grav, zise delegatul. Are dreptate. În definitiv, am flecărit destul. Dă-i drumul, domnule Taine !

— Sînt încolţit, zise Taine, şi am nevoie de ajutor. I-am atras pe băieţii ăştia spre ideea vopsitoriei, dar n-am habar nici de principiu, nici de procedeul de fabricaţie, nici de elementele care intră în compoziţia vopselelor, nici...

— Dar, domnule Taine, dacă le vindeţi vopsea, ce importanţă...

— Eu nu le vînd vopsea, urlă scos din fire Taine. Dumneata nu pricepi ? Puţin le pasă de vopsea. Ceea ce vor ei e ideea vopsitului, principiul vopsitului. La această şmecherie nu s-au gîndit niciodată şi tocmai asta îi interesează. Le-am oferit ideea vopsitului în schimbul ideii şeilor lor şi aproape am reuşit...

— Şeile lor ? Vrei să vorbeşti de acele obiecte care plutesc în văzduh ?

— Exact. Beasly, vrei tu să ceri unuia dintre amicii tăi să ne facă o demonstraţie ?

— Îhî, făcu Beasly.

— Care e rolul lui Beasly aci ? se interesă Henry.

— Beasly îmi serveşte de interpret. Se poate spune, dacă nu mă-nşel, că e un telepat. Adu-ţi aminte că pretindea că-i în stare să vorbească cu Towser.

— Beasly s-a pretins întotdeauna în stare de-o mulţime de lucruri.

— Dar de data asta spunea adevărul gol-goluţ. El explică marmotei, adică acestui monstrulică de-aci, ceea ce am de comunicat eu, iar marmota le repetă acestor străini totul. La rîndul lor, străinii îi vorbesc marmotei, care-i spune lui Beasly, care-mi spune mie. Şi cercul s-a închis.

— E ridicol ! rosti dispreţuitor Henry. Beasly n-are destulă inteligenţă pentru ca să fie... cum ai spus că e ?

— Telepat, zise Taine.

Unul dintre extratereştri se cocoţase în şa. Apoi o făcu să înainteze şi să se dea înapoi. Pe urmă coborî şi se urcă iar.

— Remarcabil ! spuse delegatul Organizației Mondiale a Națiunilor. Este un fel de sistem antigravitațional, în întregime controlabil. Într-adevăr, iată un lucru care ar putea să ne servească. Își frecă bărbia cu mîna. Și dumneata vrei să faci schimb între ideea vopsitului și cea a șcii ?

— Întocmai, dar am nevoie de ajutor. Mi-ar trebui un chimist sau un fabricant de vopsele. În sfîrșit cineva care să fie capabil să le explice cum se fabrică astea. Și apoi un profesor sau un tip de acest gen, în stare să-nțeleagă ce-au să spună cînd îmi vor da ideea șcii.

— Priceap, zise Lancaster. De fapt, dumneata ai de rezolvat o adevărată problemă. Domnule Taine, te cred dotat cu discernămînt...

— O, nu-ncape îndoială ! întrerupse Henry. Hiram este plin de finețe.

— Înțelegeți totuși, reluă delegatul, că acest fel de a proceda este în afară de orice reguli.

— Ba de fel ! strigă Taine, gata să explodeze. E modul lor de a proceda. Ei deschid planetele pentru libera circulație și schimbă idei. Ei fac asta de mult, de foarte mult timp. Idei, atîta vor ei, numai idei, pentru că aceasta le îngăduie să-și dezvolte cultura și tehnologia. Ei au multe realizări, care ar putea să servească speciei umane.

— Dacă toată chestiunea stă în asta, spuse Lancaster, iată, poate, evenimentul cel mai important care s-a produs vreodată pe Pămînt. Într-un interval de timp foarte scurt, noi ne putem procura concepte și date care, în teorie cel puțin, ne vor permite să facem un salt de o mie de ani. Așa stînd lucrurile, e rîndul experților să le încredințăm această treabă...

— Dar, protestă Henry, nu veți găsi niciodată pe cineva care să-nțeleagă lucrurile astea mai bine decît Hiram. Cînd negustorești cu el, riști să-ți pierzi pînă și dinții. De ce să nu fie lăsat să se ocupe de asta ? S-ar descurca foarte bine. N-aveți decît să-i întruniți pe experții dumneavoastră și să-l lăsați pe Hiram să vă reprezinte. Acești tipi străini l-au acceptat, ei au dat dovadă că nu refuză să încheie afaceri cu el. Ce doriți mai mult ? Tot ce-i trebuie e puțin ajutor.

Beasly se apropie și-l privi pe delegat de sus.

— Eu nu voi lucra cu nimeni altul, zise el. Dacă-l dați afară pe Hiram, plec cu el. Este singura persoană care m-a tratat ca pe o ființă omenească.

— Ați văzut ?! strigă triumfător Henry.

— Un moment, Beasly, spuse delegatul. Dacă ai colabora cu noi, n-ai pierde nimic. Așa cum se prezintă lucrurile, sînt de părere că în calitate de interpret ai putea pretinde un salariu ridicat.

— Puțin îmi pasă de bani, zise Beasly. Tot nu-mi pot cumpăra cu ei prieteni. Oamenii vor continua să-și bată joc de mine.

— Vorbește serios, întări Henry. Beasly e tipul cel mai încăpățînat pe care l-am cunoscut. Sînt pățit cu el și de aia știu. A fost în serviciul meu.

Delegatul păru strîns cu ușa.

— Vă trebuie timp să găsiți un alt telepat, observă Henry. Cel puțin unul care să se poată înțelege cu tipii ăștia.

Delegatul avea aerul că se sufocă.

— Nu cred, spuse el, că ar mai exista un altul pe Pămînt.

— Atunci, făcu brutal Beasly, hotărîți-vă! Nu pot rămîne aici toată ziulica.

— Bine! strigă reprezentantul Organizației Mondiale a Națiunilor. De acord. Rămîneți amîndoi. Vă rog, vreți să reluați tratativele? Nu ne putem permite să pierdem această ocazie. Aveți nevoie de ceva? Pot să vă fiu de folos?

— Da, zise Taine. Există niște indivizi din Washington și unele capete tari din alte țări... care trebuie să sosească aici. Aveți grijă să nu ne plictisească.

— Le voi explica situația cît se poate mai bine. Nu va exista nici un amestec nedorit.

— Și, pe urmă, nu uitați să-mi trimiteți un chimist și un tip capabil să priceapă principiul șeilor. Am nevoie de ei cît mai repede. Mai pot întîrzia cîtva timp tranzacția, dar nu prea mult.

— Veți avea întreg personalul pe care-l doriți, declară delegatul. Vor fi aici în cîteva ore. Și într-o zi, două, vom reuni o echipă de experți gata să vă secondeze, dacă se va simți nevoia.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, făcu mieros Henry. Credeți-ne, apreciem atitudinea dumneavoastră și Hiram, și eu. Și acum, fiindcă totul s-a aranjat, mi se pare că jurnaliștii așteaptă. Declarațiile dumneavoastră nu sînt pentru ei lipsite de interes.

Evident, reprezentantul Organizației Mondiale a Națiunilor nu mai avea putere să protesteze. Călcînd grav, îl urmă pe Henry. Taine se întoarse și privi pustiul.

— Ce mare curte! spuse el.

În românește de VIOREL GH. CIUBĂR